

Hồi 7

Thực Giả Khó Phân

Ngày hôm sau cả hai lại tiếp tục lên đường. Kim Bích Y hôm nay dường như có việc gì vui trong bụng nên nói huyên thuyên hết chuyện này sang chuyện khác.

Tuy tuổi Bích Y còn nhỏ, nhưng hầu như tất cả việc xảy ra trong giới giang hồ đều thông thạo, chẳng những thế còn am tường đến thần thế hầu hết các nhân vật thành danh trong giới võ lâm duy chưa bao giờ Bích Y đề cập nửa lời đến gia thế cha mẹ của mình và cũng không hề hỏi Dương Hoa về phụ mẫu của chàng.

Dương Hoa hết sức kinh ngạc về sự hiểu biết của Bích Y về những chuyện kỳ nhân dị sử, về những điều cấm kỵ của giới giang hồ võ lâm. Chàng khen ngợi:

- Không ngờ huynh đài lại lịch lãm đến thế. Thực là như người xưa thường nói: "dữ quân nhất dạ thoại, thắng độc thập niên thư" (cùng nói chuyện với nhau một đêm còn hơn bỏ ra mười năm đọc sách). Bích Y nhún vai:

- Những chuyện ấy chẳng qua chỉ là những điều thường thức phổ thông, sự phụ của người chưa bao giờ nói cho người nghe ư?

Dương Hoa đáp:

- Tiểu đệ tuy có ba sư phụ nhưng từ lúc tám tuổi chỉ sống với tam sư phụ, người ẩn cư trong vùng thạch lâm, không quan tâm gì đến việc người đời nữa.

Kim Bích Y nghe đến hai chữ "thạch lâm" trong lòng chấn động ngập ngừng như muốn hỏi Dương Hoa điều gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Nhưng chỉ được một lát dường như cố nhịn không nổi, Kim Bích Y đành hỏi:

- Nghe nói thạch lâm là nơi võ học đại tông sư triều Minh là Trương Đan Phong cuối đời về ẩn cư, không biết người có để lại dấu tích gì ở đó không?

Dương Hoa kể:

- Trong thạch lâm có nơi gọi là Kiếm Phong, dưới Kiếm Phong có ao nước gọi là Kiếm Trì phong cảnh u nhã phi thường, nghe nói hai chữ “Kiếm Phong” là thủ bút của Trương Đan Phong và Kiếm Trì là nơi người thường ra đó rửa kiếm.

Mặt Kim Bích Y tươi hơn hờ như hoa:

- Ta còn nhớ có một hôm tổng đà chủ của Hồng Anh Hội là Lệ Nam Tinh nói chuyện cùng cha ta về kiếm pháp trong thiên hạ có than một câu rằng: “Tiếc rằng chúng ta ra đời chậm đến ba trăm năm nên không được thọ giáo với Trương Đan Phong”. Họ bội phục Trương Đan Phong không khác gì người bội phục Kim đại hiệp vậy, chỉ khác là một người là cố nhân, một người là kim nhân cho nên nguyện vọng của người may ra còn có ngày thực hiện chứ nguyện vọng của họ vĩnh viễn chỉ là nguyện vọng mà thôi!

Ngừng lại một chút, Bích Y nói tiếp:

- Truyền thuyết trong giới võ lâm vẫn nói rằng kiếm thuật của Trương Đan Phong rất là thần kỳ nhưng ta chưa hề thấy qua bao giờ nên sự kỳ diệu thế nào không biết có như lời đồn không?

Dương Hoa cười thâm: “Kiếm thuật của ta hôm qua chính là Vô Danh Kiếm Pháp của Trương Đan Phong”. Cơ hồ chàng muốn thú thật với Kim Bích Y chính chàng là đệ tử xa đời của Trương Đan Phong nhưng nghĩ đi nghĩ lại nếu điều bí mật này bị tiết lộ ắt sẽ mang nhiều phiền toái vào người, vả lại chàng đã có lời thề sẽ mang Vô Danh Kiếm Pháp trả lại cho đệ tử của Trương Đan Phong là Tiểu Thiên Đồ, người sáng lập ra Thiên Sơn Phái rồi truyền cho mấy đời nữa mãi đến nay là chương môn nhân Đường Kính Thiên.

Cái tên Đường Kính Thiên này hình như chàng đã nghe qua miệng của Mậu Trường Phong ngày họ Mậu đến trước mộ của mẹ chàng khẩn vái và cũng chính do miệng họ Mậu chàng còn biết chàng có thêm một người em cùng mẹ hiện đang ở trên núi Thiên Sơn. Nhưng trong mọi sự việc rối rắm này vẫn còn có gì chưa minh bạch, phải gặp Đường Kính Thiên may ra mới giúp chàng hiểu được rõ ràng.

Cứ theo lời nói của Kim Bích Y rõ ràng đã có phần tiết lộ lai lịch thân thế của y vì Lệ Nam Tinh vốn là một tên tuổi nổi tiếng như cồn về kiếm thuật, ông ta mà chịu đàm luận với thân phụ Kim Bích Y về kiếm thuật nghĩa là ông này cũng phải là một danh gia kiếm thuật, tài nghệ tương đương với nhau. Dương Hoa hỏi một cách khá đột ngột:

- Lệnh tôn là ai vậy? Xin cho tiểu đệ được thỉnh giáo.

Bích Y đáp:

- Chúng ta mỗi người một đường đi, người cần gì biết thân phụ của ta? Không phải gia đình ta có chuyện khó nói, nhưng người kết bằng hữu với ta chứ có phải kết bằng hữu với thân phụ ta đâu mà cần tra vấn kỹ thế?

Chàng đành im lặng tuy thấy rằng lý lẽ của Bích Y là hoàn toàn vô lý. Trong lòng càng hoài nghi thêm, duy có điều chàng chắc chắn thân phụ của Bích Y nhất định phải là một vị kiếm thuật đại danh gia, nhưng nếu thật vậy tại sao Bích Y lại không học kiếm? Càng nghĩ về gia thế của Bích Y chàng càng phân vân nhưng lại không dám hỏi.

Mặt trời đã xế xuống hẳn phía tây, Kim Bích Y ngửa mặt lên nhìn trời hấp tấp nói:

- Không may rồi, có lẽ hôm nay chúng ta không kịp tìm chỗ trọ, đành phải tạm trú ở núi cao rừng rậm vậy.

Dương Hoa đáp:

- Nhìn sắc trời chắc rằng hôm nay không thể có tuyết rơi. Trước mặt chúng ta là khi rừng tùng, chúng ta đến đó tạm ngủ đêm nay, có gì mà ngại?

Xưa nay những nhân vật giang hồ ăn sương nằm tuyết là chuyện rất tầm thường như Dương Hoa chẳng hạn, hơn tháng nay đa phần chàng đều ngủ dưới sương tuyết, hoặc như Kim Bích Y chắc cũng không khác gì, nhưng quái lạ là Bích Y lấy việc ngủ giữa đường là nghiêm trọng lắm, cứ tắc lưỡi than thở hoài.

Bích Y than vãn:

- Ta đâu có quen ngủ giữa đường xa rừng núi thế này, thực là tính toán sai cả...

Nhưng vì hoàn cảnh không sao khác hơn được, hai người đành lững thững giục ngựa vào rừng tùng.

Rừng tùng này cây cối rậm rạp, đá núi dựng thành những hình thù rất kỳ quái. Dương Hoa mừng rỡ:

- Rừng núi sâu kín thế này càng giúp chúng ta ngủ yên đêm nay.

Chàng giở ít lương khô đeo bên người rồi đem cả vò bồ đào tửu còn sót lại ít nhiều ta, vừa uống vừa nói với Kim Bích Y:

- Kim huynh, huynh chỉ ăn lương khô thôi khát nước chịu sao được, hãy uống chút rượu này cho thêm ngon.

Bích Y xua tay:

- Ta uống nước lạnh được rồi. Gần đây có mạch nước trong uống sợ còn ngon hơn rượu nữa!

- Không ngon hơn đâu, uống rượu có thể trừ được hàn khí không hơn uống nước ư?

Bích Y lắc đầu:

- Nhưng ra đâu có thấy lạnh mà phải trừ hàn khí?

Dương Hoa cố ép thêm một câu nữa nhưng Kim Bích Y vùng vằng có vẻ giận:

- Trước khi ngủ ta không bao giờ uống rượu cả. Người thích uống thì cứ uống, đừng mời mọc mất công!

Nói xong không thèm nhìn Dương Hoa, lui húi giở hành lý soạn ra đủ loại chăn, mền, mừng không thiếu thứ gì như đã chuẩn bị từ trước rồi vậy. Bích Y chẳng mọi thứ lên thành một giường ngủ cực kỳ hoàn hảo rồi tươi cười:

- Mừng này dệt bằng loại tơ tằm ở Thiên Sơn đó, cuộn lại thì nhỏ xíu nhưng giở ra thì tiện lợi không gì bằng, tuyết sương không thể nào vào được.

Đêm ấy Bích Y ngủ trong chăn êm nệm ấm còn chàng nằm co trong một góc hang cách đó không xa.

Có một chút rượu vào người mà không hiểu sao chàng không tài nào chợp mắt được, lòng ngổn ngang đủ mọi thứ chuyện, từ chuyện của chàng đến chuyện của Kim Bích Y.

Vàng trắng đầu tháng như một nét mi cong treo lơ lửng trên đầu. Trần trọc một lúc đã gần đến canh hai bỗng bên tai chàng loáng thoáng nghe có tiếng người từ xa.

Dương Hoa đã qua một năm luyện nội công tâm pháp của Trương Đan Phong nên tai chàng cực kỳ thính khác hẳn người thường. Chàng nằm rạp kê tai xuống đất cố nghe những tiếng thì thậm còn ở đằng xa.

Dường như có tiếng nói của ba người, trong đó có một giọng nói chàng nghe rất quen thuộc, chàng tính toán thầm: "Nơi này mà chọn làm nơi cướp bảo tiêu thì thật thuận lợi, tên Thượng Thiết Hoằng chọn nơi chùa Lạt Ma Bạch giáo cướp tiêu quả là đại!"

Nghĩ tới đây ba giọng nói đã dần dần đến gần nơi chàng ẩn thân, thì ra giọng nói quen thuộc không ai khác, chính là người đã cùng chàng giao đấu tại Tiểu Kim Xuyên đúng đầu bọn Ngũ Quan tên là Đặng Trung Ngải.

Dương Hoa cả kinh: “Nghe khẩu khí của bọn này thì rõ ràng chúng đến đây cướp tiêu. Hà, hấn vừa làm quan vừa làm cường đạo thì thật không ai tưởng tượng nổi. Ta phải làm gì đây?”

Chàng bèn lập hấn chủ ý, sẽ giúp Hàn Uy Vũ phá tan bọn nửa quan nửa cướp này, nhưng sự việc cũng chưa có gì cần kíp nên chàng cứ ẩn thân xem chúng bàn định những gì.

Tiếng một người hỏi:

- Đặng lão huynh, ta muốn hỏi huynh, cái lần Thương Thiết Hoằng đến cướp tiêu y đã nắm chắc phần thành công, tại sao cuối cùng lại thất bại?

Đặng Trung Ngải đáp:

- Cứ theo họ Thượng nói với ta thì bản lãnh Hàn Uy Vũ không có gì đáng kể với y, nhưng y cũng không hiểu sao, cuối cùng y lại bị một tên ẩn mặt ám toán.

- Thế y có biết tên ám toán là ai không?

Đặng Trung Ngải đáp:

- Ngay lúc đó thì không nhưng sau này nhớ lại có hoài nghi hai người.

- Là những ai vậy?

- Người thứ nhất là vị trụ trì chùa Lạt Ma Sa Mã pháp sư, nhưng rồi xét thật kỹ mới biết chưa chắc đúng. Lưu đại ca, đối với võ công của Lạt Ma Bạch giáo, y hiểu rõ hơn ai hết...

Tên gọi là “Lưu đại ca” nói:

- Bạch giáo Lạt Ma chỉ có độc nhất vị pháp vương đáng gọi là cao thủ có thể hơn Thương Thiết Hoằng thôi, còn Sa Mã pháp sư chỉ là hàng đệ tử của môn hạ pháp vương thì...

Rõ ràng ý nghĩa câu này ám chỉ Sa Mã pháp sư không đủ bản lãnh ám hại Thương Thiết Hoằng.

Đặng Trung Ngải tiếp lời:

- Đúng vậy, họ Thượng suy đi nghĩ lại, mới đầu có hơi nghi Sa Mã pháp sư nhưng cuối cùng không tin pháp sư là thủ phạm.

Lưu đại ca hỏi:

- Thế còn người thứ hai?

- Là một tên tiểu tử chỉ độ mười bảy, mười tám tuổi xưng là hướng đạo của Chấn Viễn tiêu cục.

- Ô, chỉ là một tên tiểu tử thôi ư? Họ Thượng nghi ngờ y ở điểm nào mới được chứ?

Đặng Trung Ngải đem chuyện Thượng Thiết Hoằng kể lại đầu đuôi. Lưu đại ca trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tên tiểu tử theo như câu chuyện cũng có điểm khả nghi, nhưng đủ bản lãnh để ám toán Thượng Thiết Hoằng thì thật khó tin, Diệp huynh, huynh nghĩ sao?

Tên gọi là "Diệp huynh" đáp liền:

- Riêng ta thì tin!

Đặng Trung Ngải phụ họa:

- Ta cũng tin vì so với Sa Mã pháp sư, tên tiểu tử ấy khả nghi hơn.

Lưu đại ca ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

- Lão Đặng, nghe nói bọn các người Ngũ Quan, Tứ Tăng, Tứ Đạo ở Tiểu Kim Xuyên bị tên tiểu tử nào đó đánh bại phải không?

Đặng Trung Ngải hơi đỏ mặt:

- Hờ... Tên tiểu tử ấy kiếm thuật thần xuất quỷ nhập, bình sinh ta chưa từng thấy ai cao cường đến thế. Vả lại, y còn có một trợ thủ cũng là một thiếu niên sử dụng nhuyễn tiên, tuy bản lãnh không bằng tiểu tử nhưng cũng vô cùng lợi hại. Nói ra thêm thẹn, bọn ta mười ba người mà chịu bại dưới tay hai đứa trẻ ranh!

Lưu đại ca:

- Mới nghe chuyện ấy ta cứ tưởng người ta bịa đặt thêm, ai ngờ là sự thật. Nghe nói Hải thống lãnh đã sai bọn Mã Côn, Chu Xán đến Tiểu Kim Xuyên điều tra việc này, không biết có tìm ra manh mối gì chăng?

- Chẳng ra chút manh mối nào cả, vì bọn nhãi ranh ấy đã rời khỏi Tiểu Kim Xuyên rồi còn đâu!

- Lại nghe nói chuyện ở Tiểu Kim Xuyên còn rắc rối lắm, vì Mã, Chu đến đó chỉ là cái có nhỏ, nguyên nhân chính còn là muốn tra cứu tình hình thổ phỉ chống lại triều đình đã rút về vùng Thanh Hải, Sài Đạt Mộc chi đó...

Tên họ Diệp ngắt lời:

- Chuyện của hai tên Mã, Chu cứ để đó, hãy trở về với chuyện của ta. Đặng lão, ta ngờ rằng tiểu tử đánh bại "ngũ quan, tứ tăng, tứ đạo" chính là tiểu tử ám toán Thượng Thiết Hoằng, ngươi có biết tên họ y là gì không?

Đặng Trung Ngải đáp:

- Lúc ở Tiểu Kim Xuyên ta nghe hình như họ của y là Dương còn tên là gì thì chưa biết, nhưng có chắc gì đó là họ thật?

Lưu đại ca xen vào:

- Họ Dương à? Ta chắc là họ giả vì với tuổi ấy, kiếm thuật bản lãnh ấy trên đời này chỉ có một người họ Kim thôi.

Đặng Trung Ngải và tên họ Diệp hỏi cùng lúc:

- Họ Kim? Có phải con của Kim Trục Lưu không?

- Chính phải. Kim Trục Lưu hiện là thiên hạ đệ nhất kiếm thì chỉ có con của y mới đạt được kiếm thuật đến độ cao như vậy.

Họ Diệp ngắt ngang:

- Nhưng chừ vị nên nhớ Kim Trục Lưu chỉ có một đứa con duy nhất mà trước đây ta đã gặp một trường hợp...

- Kỳ lạ lắm, trước khi ta lia kinh đô ta có gặp Chu bang chủ của Hoàng Hà Thiết Phiến Bang kể lại cho ta nghe y bị con của Kim Trục Lưu dùng nhuễn tiên đoạt thiết phiến của y và đánh bại cả Hoàng Hà Tam Bá cũng bằng nhuễn tiên chứ có dùng kiếm bao giờ?

Đặng Trung Ngải hốt hoảng:

- Con của Kim Trục Lưu sử dụng nhuễn tiên?

Rồi như thất thần, lão lẩm bẩm:

- Kim Trục Lưu là đệ nhất kiếm khách trong thiên hạ, con của y sao lại sử dụng nhuễn tiên? Hay là... hay... có kẻ mạo danh chăng?

- Hoàn toàn không có chuyện mạo danh vì chính Chu Bang Chủ kể cho ta nghe, y lừa ta làm chi.

Lưu đại ca gạt đi:

- Thôi, mọi chuyện rắc rối ấy ngay bây giờ ta không thể giải quyết, tạm xếp lại đó đã. Hiện thời hãy trở về với nhiệm vụ của ta là truy tìm tên tiểu tặc ở Lạt Ma Tự, sáng nay ta đã tra cứu tất cả khách điểm ở vùng này không có ai trọ cả. Thêm nữa theo ta biết, tiểu tặc trên đường đến Sài Đạt Mộc thế nào cũng phải đi qua khu rừng này...

Đặng Trung Ngải than:

- Nhưng rừng núi bao la thế này, biết y chui rúc vào cái xó nào?

Lưu đại ca giọng chắc nịch:

- Ta đã có biện pháp tìm ra y dễ dàng, nhưng ta hỏi thật lão Đặng, lão còn sợ y như lúc ở Tiểu Kim Xuyên chăng?

Họ Đặng đỏ mặt tía tai:

- Lúc ở Tiểu Kim Xuyên, ta vì chưa biết trình độ của tên tiểu tặc nên bị lừa, hôm nay thì khác. Vả chăng đã có hai cao thủ cạnh bên, ta còn sợ gì? Chẳng hay Lưu đại ca có biện pháp gì tìm ra y?

Họ Lưu đáp:

- Người nghe đây!

Đột nhiên y hú lên một tiếng cực kỳ kinh dị không khác gì tiếng cộp rống giữa rừng khuya.

Tiếng rống chấn động cả núi rừng, rền rĩ như tiếng cộp đỏi rống lên tìm mồi, Dương Hoa tuy đã biết rõ là tiếng người chứ không phải tiếng cộp thê mà còn kinh tâm đáng tửm nghĩ thầm: "Tên này nội công cực kỳ thâm hậu, ta phải cẩn thận".

Trong rừng cộp là chúa sơn lâm, khi nó gầm lên muôn thú đều kinh sợ vì vậy sau tiếng rống của họ Lưu tiếp theo là một loạt tiếng vượn hú, tiếng hươu nai hoảng hốt gọi nhau chạy, tất cả muôn thú trong rừng đều hỗn loạn kêu gào rất kinh dị.

Lưu đại ca cười gần:

- Các người nghe kỹ xem, trong các thứ tiếng thú rừng hết hoảng có cả tiếng ngựa hí ở cách đây không xa lắm đây.

Họ Đặng khen:

- Biện pháp của đại ca thật là kỳ diệu vì có ngựa tức có người.

Họ Lưu đáp, vẻ tự mãn:

- Có đến hai tiếng ngựa hí, mà đều là loại ngựa chiến đã được huấn luyện thành thực cả.

- Sao đại ca biết rõ vậy?

- Vì chiến mã đã qua huấn luyện khi sợ hãi quá chỉ hí lên vài tiếng để báo động với chủ nhân rồi thôi không hí tiếp nữa.

Rồi y tự nói tiếp:

- Ta ngờ rằng hai con chiến mã này là của Chu Xán và Mã Côn đó.

Họ Diệp thất kinh:

- Ngựa họ ở đây, chẳng lẽ họ bị trúng độc thủ rồi ư?

- Trước mắt chưa thể chắc được như thế, nhưng nếu quả thật họ đã bị hạ độc thủ thì thủ phạm vẫn đang ở đây. Cứ đợi một chút, thủ phạm sẽ tự xuất hiện cho mà xem!

Dương Hoa nghe tới đó, đang ở chỗ ẩn nấp phi thân ra ngoài liền, đứng trước mặt ba người, chàng hô lớn:

- Khỏi cần đợi lâu nữa, ta ở đây rồi!

Đặng Trung Ngải giật mình:

- Đúng là tên tiểu tặc rồi!

Họ Lưu ho khục khặc:

- Tiểu tặc gan liều thật.

Y rút đao khỏi vỏ chém liên tới, tiếng đao phát ra những thanh âm rất kỳ dị như tiếng đàn ong kêu "ong, ong". Y muốn một mình biểu diễn trước đồng bọn nên ngậm vận nội công khiến đao vừa ra khỏi vỏ đã thoát hết tiềm lực mong chiếm được tiện nghi.

Dương Hoa tuy trong lòng bội phục nội công y thâm hậu nhưng sắc mặt vẫn không đổi, cười nhạt:

- Người định dùng quỷ thuật áp đảo ta ư?

Đao của đối phương cũng vừa chém tới, đao thế tuy không có gì là kỳ quặc nhưng đao quang nghiêm nhiên như một vầng cầu vồng bắc ngang qua trời, uy lực rất lớn. Dương Hoa khẽ nghiêng người tránh đao, đồng thời xuất kiếm, kiếm thế ra chiêu không phương hướng nửa như chiêu Chúc Nữ Đầu Thoa nửa như chiêu Lý Quảng Xạ Thạch. Chúc Nữ Đầu Thoa trong kiếm pháp thuộc về "âm nhu" nhưng Lý Quảng Xạ Thạch lại thuộc chiêu số "dương cương". Lưu đại ca không biết đó là Vô Danh Kiếm Pháp nên thấy chiêu số của chàng trong lòng hơi kinh dị vì y biết "cương nhu phối hợp" là đã đạt được tới thượng thừa của võ học rồi.

Nhưng họ Lưu vốn đã quen thuộc với chiến trận nên tuy có hơi kinh dị nhưng không hoảng loạn, trong bụng tính sẵn: "Trong mười chiêu đầu, ta chưa cần thắng hẳn, đợi cho hấn lộ hết chiêu thức, ta sẽ hạ sát thủ cũng không muộn".

Liên chém ba đao liên hoàn. Dương Hoa từ khi giác ngộ diệu lý của Vô Danh Kiếm Pháp có thể nói là tuyệt đỉnh kiếm thuật nên chỉ đánh sơ qua mấy chiêu là chàng đã biết đối phương là tay cao thủ khó có thể thủ thắng được ngay.

Chàng đâm tới một kiếm rồi đột ngột đâm ngay kiếm vào chỗ khác, kiếm chiêu không theo một chiêu số nhất định nào cả mục đích để ba địch thủ đều không thể đoán ra ý định của chàng. Mũi kiếm đang nhắm vào họ Lưu đâm tới nhanh như điện đột nhiên cũng nhanh như điện đổi hướng chọc thẳng tới tên họ Diệp.

Kiểm thế tưởng không có chiêu pháp nào kỳ thực chàng phối hợp quán thông giữa Mạnh Gia Khoái Đao với Vô Danh Kiếm Pháp biến hóa ra những chiêu số khác lạ.

Kiểm xét tới họ Diệp, tưởng rằng y nếu không chết cũng bị thương, ai ngờ họ Diệp võ công cũng là hạng cao cường đệ nhất, trong một chớp mắt, y đã rạp thân tránh được rồi xuất chiêu phản kích liền.

Tả chương y hơi nghiêng đánh lên còn hữu thủ cong lại như trảo mổ xuống, chương thế từ hư chuyển sang thực đánh vào bẫy huyết đạo trên thượng thân chàng rồi đột ngột biến thành Cầm Nã Thủ nhanh như chớp. Chàng rút kiếm về hộ thân rồi quét một đường Ngọc Đới Vi Yêu kiếm quang tỏa ra bốn bên khiến họ Diệp hoảng hốt vội dừng lại không dám đánh bức theo.

Tên họ Diệp ho khục khặc vài tiếng:

- Tiểu tử quả thực là cao thủ, ta không muốn mang tiếng lấy lớn hiếp nhỏ, lấy nhiều đoạt ít, ngươi có muốn song đấu với ta không?

Y phải hỏi câu này vì thân phận danh dự của y trong giới giang hồ cao hơn chàng nhiều. Y vốn tên là Diệp Cốc Hồn nổi tiếng khắp vùng Quan Đông nhờ bảy mươi hai thế Đại Cầm Nã Thủ Pháp, còn họ Lưu chính là Lưu Đỉnh Chi trong Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao là sư đệ của chương môn nhân Lao Siêu Bá.

So với bản lĩnh của Dương Hoa thì chỉ cần một tên họ Diệp hoặc họ Lưu cũng đủ cầm cự tương đương, huống gì hai tay liên thủ thì phần thắng không cần nói cũng biết thuộc về ai. Huống gì bên cạnh còn có Đặng Trung Ngải cũng không phải là tay tầm thường chút nào, Đặng Trung Ngải thấy tình hình phe mình có phần lấn lướt, nghe họ Diệp nói liền phấn chấn phát cường lực nhảy vào:

- Nhị vị đại ca, ta và tiểu tử này tại Tiểu Kim Xuyên, có chút hận riêng, tiểu đệ không dám tranh công cùng nhị vị nhưng mỗi hận riêng ấy không báo không thể được!

Y muốn một mình đánh với Dương Hoa để tránh tiếng thắng vì đông hơn. Chàng khiêu khích thêm:

- Ở Tiểu Kim Xuyên ta đã đối đầu với Ngũ Quan, Tứ Tăng, Tứ Đạo còn được hưởng hồ chí ít như ngày hôm nay? Bọn các người vốn đã quen lấy đông áp đảo người còn biết xấu hổ là gì nữa?

Đặng Trung Ngải vừa tức vừa then, át giọng:

- Tiểu tặc, chết đã đến nơi còn cố ngông cuồng!

Song bút liền tẽ ra làm hai, bên trái đập vào Kỳ Môn Huyệt bên phải điểm vào Bách Hội huyệt. Y là tay cao thủ về môn điểm huyệt, lại đã biết uy lực của Dương Hoa từ trước nên so với đao pháp của Lưu Đỉnh Chi lúc này, ra tay lần này y đánh liền sát thủ.

Dương Hoa ra kiếm chuyển động liền, tuy phát xuất sau nhưng lại tới mục tiêu trước, bức họ Đặng phải thu hồi thế công, xem thế kiếm này của chàng hình như là thế Diệp Thúy Phù Thanh của phái Tung Sơn mà lại hình như không giống vì Diệp Thúy Phù Thanh kiếm thế phải nhanh rất phiêu hốt nhưng kiếm của chàng chỉ nhanh mà lại trầm trọng.

Đặng Trung Ngải đã từng có kinh nghiệm đấu kiếm với chàng mà đoán vẫn không ra vì thế nửa giống Diệp Thúy Phù Thanh của Tung Sơn, nửa giống Cổ Bách Sâm Sâm của phái Thái Sơn nhưng hai kiếm phái này hoàn toàn khác nhau không hiểu sau chàng lại phối hợp tấn kích y được?

Y vừa thu phán quan bút về vừa định đánh trả tiếp thì mắt chớp lên vì kiếm ảnh, đầu y bỗng nhiên lạnh toát, một mảng tóc lớn của y đã bị phạt rung bay lá tả theo gió, cùng lúc đao và chương của họ Lưu và họ Diệp đánh tới giải nguy cho họ Đặng.

Dương Hoa lật kiếm về múa một đường hộ thân hơi lùi lại nửa bước, cười to:

- Vận dụng đến chỗ kỳ diệu thì kiếm pháp của môn phái nào cũng vậy thôi, người đừng suy đoán mãi chỉ tổ làm trò cười cho người khác!

Bị gọt mất tóc là điều nhục với Đặng Trung Ngải lại bị chàng đùa cợt khiến y vừa giận đến tím mặt vừa kinh hoảng không biết nói sao, đành rống lên:

- Tiểu tử, hôm nay người không chết thì ta chết!

Lưu Đỉnh Chi nhìn cái đầu mất tóc của Đặng Trung Ngải vừa đáng giận vừa buồn cười liền tới triển khai Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao Pháp bên trái chém ba đao, bên phải chém ba đao giải vây cho họ Đặng đồng thời nói:

- Đặng huynh bất tất quá giận, tiểu tử này như cá trong lưới, hôm nay không thoát khỏi tay chúng ta đâu, chút nữa tóm được y, huynh muốn xử trí sao cũng được!

Dương Hoa nghe họ đối đáp, cười khi một tiếng, kiếm quang phiêu hốt, chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, chọt đánh trước mặt, chọt đâm sau lưng. Lưu, Đặng, Diệp ba tên liên thủ với nhau tuy có chiếm được thế thượng phong nhưng trước kiếm thế thần diệu khôn lường của chàng cũng không thể không kinh hãi thâm. Đặng Trung Ngải than trong bụng: "Nếu có thêm sự trợ lực của tiểu tử cầm nhuễn tiền nữa chưa chắc bọn ta đã thủ thắng được".

Đặng Trung Ngải nhớ đến Kim Bích Y chính là lúc Dương Hoa cũng chợt nhớ y như vậy. Thực là kỳ lạ, Kim Bích Y ở đâu mà hoàn toàn không thấy tăm dạng?

Cứ theo lý lẽ thì Bích Y là một người võ công cao minh, thính giác đương nhiên nhạy bén hơn thường nhân rất nhiều, thế mà này giờ hết tiếng "hồ gằm" đến tiếng ngựa hí, tiếng chim kêu vượn hú, tiếng binh khí chạm nhau chan chát dù cho người bình thường đi nữa cũng kinh động đến giấc ngủ hà huống Kim Bích Y?

Kim Bích Y ngủ cách đây chỉ một sườn núi, tại sao lại không thấy động tĩnh gì?

Trong lòng Dương Hoa hỗn loạn khi nghĩ tới Kim Bích Y, chàng liền dùng thuật Truyền Âm Nhập Mật hú lên một hồi dài, bốn bên sườn núi dội lại thanh âm, người ở xa đến ba dặm cũng phải nghe tiếng. Nhưng đợi một lúc nữa vẫn không thấy bóng dáng Kim Bích Y đâu.

Đặng Trung Ngải cười ruồi:

- Tiểu tử muốn gọi trợ thủ phải không? Chúng ta mau mau thanh toán đi.

Lưu Đĩnh Chi gằn tiếng:

- Xú tiểu tử, trợ thủ có muốn đến cũng không kịp đâu.

Đao quang lập lách quét lại chặn đường tiến lùi của chàng. Diệp Cốc Hồn cũng phong tỏa chuồng phong vây chàng vào giữa, còn song bút của Đặng Trung Ngải giao thoa xuyên qua xuyên lại nhắm vào các huyết đạo của chàng. Dương Hoa bị ba tay cao thủ vây chặt công kích rất khẩn cấp, càng đánh càng thấy nguy khốn.

Đánh thêm mười chiêu nữa, Kim Bích Y vẫn bất vô âm tín. Đặng Trung Ngải khiêu khích:

- Tên tiểu tử bạn của ngươi chắc võ mật chạy mất rồi!

Lưu Đĩnh Chi phụ họa:

- Ta nghĩ tiểu tử ấy sợ hãi chúng ta quá, không cần biết bạn bè là ai vội vàng chạy thoát thân một mình!

Bích Y nhất quyết không phải loại người như vậy, nếu tham sinh úy tử thì khi ở Tiểu Kim Xuyên đời nào lại bỏ trợ chàng đánh bọn Ngũ Quan, Tứ Tạng, Tứ Đạo so với ba tên này còn nguy hiểm hơn nhiều? Không lẽ Bích Y lại sợ bọn này thực?

Nhưng sự thực vẫn là sự thực, vầng trăng đã mọc lên quá bầu trời, Dương Hoa càng ngày càng bị tấn công rất mà vẫn không thấy Kim Bích Y đến.

Tâm trạng Dương Hoa rối loạn chỉ muốn mau mau kết thúc trận đấu, chàng đột nhiên đâm một thế gần giống như thế Diệp Thúy Phù Thanh vào hướng Đặng Trung Ngải, y đã biết thế này không phải của phái Tung Sơn, nhưng thế kiếm mau quá buộc y phải nghiêng mình tránh để lộ ra một khoảng trống. Dương Hoa tiếp tục động kiếm, biến Mạnh Gia Khoái Dao thành kiếm pháp, chớp nhoáng đánh luôn một loạt hư chiêu. Trong nháy mắt Lưu Đỉnh Chi, Diệp Cốc Hồn đều thấy kiếm quang lập lòe giống như mũi kiếm đồng thời đâm tới yết hầu cả ba người. Lưu Đỉnh Chi kéo đao về hộ thân, Diệp Cốc Hồn xuất chưởng phá kiếm chiêu đồng thời lùi lại hai bước. Không ngờ tất cả chỉ là hư chiêu của Dương Hoa, chớp nhoáng chàng đã phá được vòng vây. Chàng biết thắng được ba tên này là việc rất khó nên lợi dụng cơ hội vòng vây bị nói ra đôi chút phi thân chạy liền.

Dương Hoa đã ở trong thạch lâm tám năm hơn. Địa thế thạch lâm còn kỳ lạ hơn ở đây nữa mà chàng còn quen thuộc hướng gì nơi khu rừng tùng này nên chàng vận dụng khinh công chạy rất mau.

Về khinh công, Lưu Đỉnh Chi và Đặng Trung Ngải không kém chàng bao nhiêu, nhưng Diệp Cốc Hồn thì khinh công rất yếu nên cứ lết đệt sau lưng khiến đồng bọn phải dừng lại đợi hoài. Khoảng cách giữa Dương Hoa và bọn ba tên đã khá xa.

Chàng nhớ rõ chỗ Kim Bích Y giảng mừng màn ngũ tối qua chạy ngay đến.

Chiếc màn lay động nhẹ nhẹ trong gió đêm, chàng cất tiếng gọi lớn:

- Kim huynh! Kim huynh!

Không có tiếng trả lời, chàng rất sợ, Kim Bích Y giận hờn là mắng chàng nhưng đang lo sợ quá không ngần ngại gì nữa chàng lật tung chiếc màn ra. Rõ ràng là không có Kim Bích Y trong đó,

Nhìn ra chỗ cột ngựa, chàng thấy chỉ còn một con của chàng thôi, đương nhiên Kim Bích Y đã chạy mất từ lúc nào rồi.

Chàng đứng ngây ra một lúc. Không biết có tai biến gì xảy ra đột ngột đến độ Kim Bích Y vội vàng chạy mà không kịp thu dọn mùng màn rất quý mà y đã từng nói với chàng là “làm toàn bằng tơ tằm núi Thiên Sơn” như thế này?

Quái lạ, không lẽ Bích Y lại sợ bọn kia thật chẳng? Mà nếu chạy sao không gọi chàng một tiếng?

Giữa lúc đang hoang mang chàng bỗng nghe một tiếng hú vừa rùng rợn vừa lồng lộng như tiếng ma kêu quỷ oán. Dương Hoa giật mình kinh hoảng: “Tiếng hú này không phải của Kim Bích Y nhưng nội lực thâm hậu cũng không kém gì ta”.

Tiếng hú từ xa vọng đến gần, chàng ngưng thần nghe cho rõ, thấp thoáng hình như có tiếng mắng chửi, nhưng mắng chửi cái gì thì lại nghe không rõ, cuối cùng chàng chỉ ngay được hai tiếng “chạy mau” rồi lại có tiếng đáp “vâng, vâng” rồi tiếp theo đó tiếng chân quay trở lại của ba tên lúc nãy hấp tấp kéo nhau xuống núi.

Dương Hoa cực kỳ kinh dị, không biết người cất tiếng hú là ai mà có đủ uy quyền gọi một lúc hai tên cao thủ và một tên quân quan của bọn Thanh triều!

Đang hoang mang bỗng chàng nghe cảm giác lạnh lạnh sau gáy, quay đầu lại nhìn trên phiến đá sau lưng chàng đã thấy một người đã ngồi trên đó từ bao giờ. Người này ước độ trên dưới hai mươi tuổi chút ít là cùng, mặt mày rất thanh tú, mày như kiếm, mắt như mắt hổ, khí độ ngang tàng nhưng mắt có sắc giận trừng trừng nhìn Dương Hoa.

Chàng vội vàng thi lễ:

- Đa tạ huynh đài đã đuổi giùm ba tên tay sai...

Nói chưa hết lời, người lạ nộ khí xung thiên quát mắng:

- Người là thằng nào?

Chàng cố ôn hòa:

- Tiểu đệ tên gọi Dương Hoa, dám hỏi cao danh quý tánh của huynh đài?

Người lạ “hừ” một tiếng:

- Người tên Dương Hoa à?

Y chỉ hỏi vậy thôi chứ không xưng tên tuổi gì cả rồi lại hỏi tiếp:

- Kim Bích Y có phải đến đây cùng người không?

Dương Hoa đáp:

- Vâng, huynh đài và y chắc quen nhau? Như vậy chúng ta coi như cùng một nhà cả.
Dường như ba chữ "cùng một nhà" khiến người lạ chối tai, gần giọng:

- Ai cùng nhà với người?

Dương Hoa:

- Đêm qua y ngủ tại đây, không hiểu bây giờ đi đâu mất rồi.

- Người không biết nhưng ta biết, y không muốn gặp người nữa đâu nên đi mất rồi. Hừ, người thực không biết xấu hổ.

Dương Hoa không nhin được nữa, đáp liền:

- Ta không biết người với y là cái gì cũng không cần biết người là ai. Chẳng qua ta với Bích Y là bằng hữu, người không được ăn nói hồ đồ.

Người lạ vẫn thản nhiên:

- Ta cứ mắng người đấy, bọn người hai người đều không biết xấu hổ!

Dương Hoa cả giận:

- Ta làm gì mà phải xấu hổ? Người vô cớ mắng người, không nói cho rõ ràng nguyên ủy, ta... ta...

- Nói nguyên ủy càng thêm bần miệng ta, ta hỏi người đây, người cần cái gì?

Dương Hoa giận quá nên chỉ nói được hai tiếng "ta... ta..." mà cũng không biết mình muốn gì nữa, tuy vậy trong bụng vẫn nghĩ: "Dù người này có ngộ nhận về ta, nhưng y cũng đã đuổi ba tên địch thủ giùm ta, chắc không phải là người xấu", bèn hỏi:

- Ta không cần gì cả chỉ cần biết Kim Bích Y ở đâu?

Không ngờ câu hỏi ấy làm người lạ cả giận, y rút liền kiếm ra khỏi bao, quát:

- Người là một tên tiểu tử khinh bạc vô hạnh, lại còn hỏi ta về Kim Bích Y à? Mau rút kiếm lại đây!

Dương Hoa bị y mắng chửi hoài cũng quát:

- Ta và người chưa từng quen biết, làm sao người biết ta là khinh bạc vô hạnh?

- Ta không nói nhiều nữa, mau rút kiếm lại đây!

- Rút kiếm làm chi?

- Ta cần dạy người một bài học!

Dương Hoa chưa kịp nói gì đã nghe kiếm phong vùn vụt đánh tới nhắm gần vào trán và mặt chàng. Kiếm thế rất mau đến độ Dương Hoa không tưởng tượng nổi, không còn đường tránh, chàng chỉ còn cách rút kiếm đỡ kiếm.

Đầu kiếm của người lạ hơi chệch sang bên, đợi cho Dương Hoa rút kiếm xong mới đột nhiên vòng trở lại. song kiếm chạm nhau tóe lửa, “choeng” một tiếng lớn, cả hai đều chấn động hổ khẩu.

Dương Hoa cả kinh, lúc rút kiếm ra đỡ, thực ra so với đối phương chàng đã chậm hơn nửa chiều, nếu như người lạ cứ đâm kiếm tới không đợi chàng rút kiếm ra, ắt đã đâm trúng mắt chàng rồi.

Bây giờ cả hai mới chính thức tiếp chiêu nhau, rõ ràng dụng ý của y chỉ là bắt buộc chàng tử đấu kiếm chứ không có ý giết chàng.

Nói thì chậm, thực sự động tác rất mau, người nọ chém “vút, vút, vút” liên hoàn ba bước, cứ bước lùi một bước lại giải hóa một phần công thế của đối phương, sau ba bước phản công thành bằng nhau.

Thế tấn công của y tựa tựa phái Thiếu Lâm, chợt kiếm pháp triển khai, uyển chuyển như trường giang đại hải âm âm đổ xuống buộc Dương Hoa phải tập trung toàn bộ tinh thần đối phó, không còn thì giờ để giải thích điều ngộ nhận của đối phương.

Đấu qua mười chiêu, trong lòng Dương Hoa kinh hoảng bụng bảo dạ: “Người này trù ra công phu chưa bằng Mậu Trường Phong, còn kiếm pháp quá cao minh, e rằng còn hơn Mậu Trường Phong nữa”.

Chàng từ khi ra khỏi thạch lâm đến nay, nói về kiếm pháp chưa hề gặp đối thủ, lần chịu thua Mậu Trường Phong cũng không hề thua vì kiếm pháp. Lần gặp người lạ này có thể nói là lần đầu mới có đối thủ.

Y chiếm được thượng phong có ba chiêu đầu, đến chiêu thứ tư chàng thay đổi kiếm thế đoạt lại thượng phong, tấn công tới tấp khiến y có phần lúng túng, y ho khục một tiếng than;

- Tiếc thật! Tiếc thật!

Dương Hoa hỏi:

- Cái gì mà tiếc?

Y đáp:

- Kiếm pháp của ngươi phải nói là cực kỳ cao minh, chỉ tiếc ngươi lại là tên khinh bạc vô hạnh!

Dương Hoa đã hai lần bị y mắng là “khinh bạc vô hạnh” không thể không tức giận, miệng líu cả lại:

- Người hãy nói cho rõ ràng, ta... ta... làm cái gì... mà ngươi... ngươi gọi là...

Bốn chữ “khinh bạc vô hạnh” chưa kịp thoát ra khỏi miệng chàng, người lạ đột nhiên phiến thân đến gần, trường kiếm theo chiều Thích Phá Thanh Thiên nhắm thẳng vào ngực chàng.

Dương Hoa chuyển động thể đứng xuất liền hai chiêu thế kỳ nguy vô cùng đánh trúng ngay kiếm của y. Tuy y vừa nói nhưng kiếm pháp cũng không chậm một chút nào, đầu kiếm toát ra một luồng cuồng phong vừa đâm huyệt qua liền quay ngoắt lại đâm vào sau lưng chàng. Nhưng Dương Hoa phản công mau như ánh chớp, đột nhiên chàng đã chuyển thân tránh khỏi, nhìn như vụng mà lại vô cùng tinh xảo.

Từ cái chuyển thân đó, chàng đột ngột nhớ lại những lời đàm luận về kiếm thuật của Kim Bích Y và giác ngộ ra liền, từ bỏ hết tạp niệm trong đầu, trước mắt chỉ còn thấy đầu mũi kiếm của đối phương, không còn thấy gì khác, hễ chiêu đến thì hóa giải chiêu, thế đến thì hóa giải thế.

Kiểm pháp của thiếu niên lạ mặt lúc thu lúc phát uyển chuyển linh mật như sử dụng binh pháp nghiêm nhiên thành một thể trận không chỗ nào là không nguy hiểm. Dương Hoa đấu với y đã trên trăm chiêu mà chưa tìm ra chỗ hở để khuất phục, trong bụng chàng ngẫm bội phục y lắm, bụng bảo dạ: “Chỗ tối cao của võ học là phải đạt đến trình độ ‘phản phác quy chân’ (trở về chỗ thật thà chân chất), ‘cử trọng nhược khinh’ (xem nặng như nhẹ), kiếm thuật của người này tuy chưa đạt tới chỗ lô hỏa thuần thanh nhưng chính là đi đúng con đường đó, kiếm pháp thượng thừa trong thiên hạ chỉ nằm gọn trong ba yếu quyết đó mà thôi. Xem ra y bản lãnh cũng không kém gì ta”.

Xét những khi đàm luận kiếm pháp với Kim Bích Y, đối chiếu với kiếm pháp của người này thì rõ ràng cả hai đều xuất phát từ một nguồn gốc, duy chỉ có điều Kim Bích Y không sử dụng kiếm mà thôi.

Người lạ đánh một chiêu bình kiếm, chuyển sang thế Lý Quảng Xạ Thạch tức thời định đẩy mũi kiếm chém rách tay áo của Dương Hoa nhưng chàng đã dùng “du kiếm” tránh khỏi. Kiếm thế của chàng vừa hợp đã phân, vừa tiến đã thoái nên đối phương khó tìm ra hướng đi của chàng.

Người lạ với chàng quả là hai kỳ phùng địch thủ, có lẽ y cũng lấy làm kinh ngạc nên vừa ra chiêu y vừa nói:

- Quả là cao kiếm! Bội phục, bội phục!

Tuy vừa nói nhưng kiếm quang vẫn không chậm chút vào, kiếm khí vẫn tung hoành áp đảo bao vây Dương Hoa kín mít. Nhưng Dương Hoa đã đạt được đến chỗ tinh túy của Vô Danh Kiếm Pháp, đối thủ càng cao bản lãnh, chiêu pháp ứng phó lại càng linh diệu. Vô Danh Kiếm Pháp tưởng như không có chiêu pháp gì cả thực ra lại ẩn chứa chiêu pháp thâm viển nhất: tùy đối thủ mà sẽ áp dụng chiêu pháp nào. Đấu trên trăm chiêu, mỗi chiêu thiếu niên đều nhận ra chỗ ảo diệu kỳ lạ khác nhau của kiếm pháp Dương Hoa.

Chàng quyết dùng chiêu biến khuất phục kẻ lạ, đột nhiên chuyển qua Mạnh Gia Khoái Dao, kiếm thế xẹt ra những luồng cầu vồng lạnh buốt.

Hai người lại so kiếm thêm một lúc nữa, tập trung tất cả tinh thần vẫn chưa phân thắng bại nhưng xem cước bộ người lạ có vẻ đã hơi khác thường vì nóng ruột. Y chém về trái theo thế Thiên Sơn Tuyết Băng rồi chuyển chém về phải theo thế Ngân Hán Phù Sà chiêu trước rất cương mãnh, chiêu sau vô cùng mau lẹ, kiếm thế lợi hại nhưng giữa hai thế đó lại để hở một khoảng trống. Dương Hoa nhìn thấy trong chớp nhoáng tung liền chiêu Kim Châm Độ Kiếp đâm thẳng kiếm vào, miệng hô:

- Buông kiếm mau!

Chiêu này Dương Hoa vừa mau lẹ, vừa trúng vào điểm yếu của đối phương, nếu đối phương không buông kiếm ắt mũi kiếm sẽ đâm trúng hõ khẩu ngay. Người lạ trước tình hình nguy cấp, biến thế cấp kỳ, thay vì buông tay cho kiếm rơi, y vươn thẳng tay ra như động tác ném kiếm thẳng vào Dương Hoa, chiêu số ném kiếm này chính là chiêu số của Thiên Sơn Phái để che dấu chỗ thua của mình tên là Phi Công Tại Thiên.

Dụng ý của Dương Hoa chỉ buộc đối phương rơi kiếm chứ không cố ý để đả thương nên không ngờ đối phương ném thẳng kiếm vào người chàng.

Khoảng cách rất gần, trường kiếm của đối phương quay lại ném tới rất mau, chàng không có chỗ để tránh nữa bèn nhấc kiếm hoành ngang, thân gập xuống như sắp chạm mặt đất.

Nói thì chậm nhưng sự việc mau không thể tả, kiếm của đối phương bay vòng qua đầu chàng như một chiếc cầu vồng, khi kiếm vừa ngang đầu, chàng đẩy kiếm trong tay lên theo thế Cửu Hồn Liễu Thiên hất trường kiếm đối phương lên cao rồi rơi chúi xuống một hố sâu.

Dương Hoa thân hình như một con cá chép búng người đứng dậy, lúc ấy chàng mới nghe thanh âm của chiếc kiếm rơi xuống hố vọng lên một tiếng lanh lảnh. Chàng liếc nhìn

người lạ, thấy y đã biến mất, thì ra y vội vàng chạy vòng ra sau một khối đá rồi mau lẹ đoạt lấy con ngựa của chàng. Y vừa nhảy lên lưng ngựa, vừa ngoái đầu lại nói lớn:

- Tiểu tử giỏi lắm, ta với ngươi chưa hết nợ đâu, ngươi hãy đợi đấy, cái nhục bị đoạt kiếm ngày hôm nay ta không báo đền thì sẽ không làm người!

Trong giới võ lâm, bị đối phương đoạt mất vũ khí người ta cho là cái nhục rất lớn, thảo nào y giận dữ đến thế. Nhưng trong tận thâm tâm, Dương Hoa không hề muốn vậy, chẳng qua ở thế chẳng đành dửng, chàng đành phải đánh rơi kiếm của y mà thôi. Dương Hoa kêu to:

- Xin huynh đài quay lại, ta... ta... xin tạ lỗi!

Nhưng tiếng võ ngựa càng lúc càng xa.

Chàng tự than thầm trong bụng: "Chưa biết danh tính y là gì mà đã kết thêm oán thù, thật ngoài sở nguyện của ta".

Trăng đã tàn ở phương tây, hình như trời cũng sắp sáng rõ đến nơi. Chàng lững thững ra khỏi rừng, hy vọng ở cửa rừng sẽ gặp Kim Bích Y đang đứng đợi chàng, nhưng chỉ là hy vọng hảo huyền.

Đã không thấy bóng Kim Bích Y đâu, đến dưới chân núi Dương Hoa lại thấy thấp thoáng trước mặt ba bóng đen vụt qua. Chàng vận khinh công nấp sau đám bụi rậm ven đường đuổi theo liền. Thì ra đó là ba tên đã cùng chàng giao đấu: Lưu Đỉnh Chi, Diệp Cốc Hồn và Đặng Trung Ngải. Đã biết công lực của ba tên này, chàng ẩn thân sau những tảng cây theo dõi hành tung chúng, nghe Diệp Cốc Hồn nói:

- Các huynh có nghe tiếng vó ngựa không?

Đặng Trung Ngải đáp:

- Trước sau hai lần, chúng ta đều nghe tiếng vó ngựa, nhưng hình như một đi hướng tây, một đi hướng đông, kỳ lạ thật, sao bọn nó không cùng nhau đi một hướng?

- Đầu có gì kỳ quái, chẳng qua bọn tiểu tử không kịp ước hẹn cùng nhau, tiểu tử kia chạy đi trước rồi mới đến tiểu tử đã cùng chúng ta giao đấu chạy sau. Tiểu tử chạy sau chắc chắn nhắm hướng Ngọc Thụ Sơn?

Đặng Trung Ngải tắc lưỡi:

- Tên cuối con ngựa trắng không biết đi đâu vậy?

Lưu Đỉnh Chi gạt ngang:

- Tên ấy không đáng quan tâm bằng tên đi sau chính là con trai của Kim Trục Lưu đó!

Diệp Cốc Hồn gật đầu:

- Chính vì con trai của Kim Trục Lưu mới khiến chúng ta sợ mất vía vội rút lui chứ ai khác thì có hề gì?

- Ừ, nếu con trai của Kim Trục Lưu mà liên kết với tiểu tử họ Dương nọ thì thật nguy khốn cho bọn ta!

Dương Hoa nghe đến đó trong lòng vừa mừng vừa sợ, đầu khổ cười thầm: "Nếu ta sớm biết y là con trai của Kim Trục Lưu, chắc ta không dám đối đầu cùng y. Đến nay bỗng nhiên ta đã thành kẻ thù của Kim thiếu hiệp rồi!", rồi lại nghĩ tiếp: "Kim Trục Lưu chỉ có một đứa con duy nhất, vậy Kim Bích Y rõ ràng không phải là con trai của đại hiệp rồi, bất quá y chỉ cùng họ Kim hoặc cùng lắm là anh em chú bác với Kim thiệp hiệp thôi. Như vậy chắc rằng Kim thiếu hiệp vào rừng lùng kiếm Kim Bích Y, không hiểu sao y lại chửi ta là 'khinh bạc vô hạnh'?" Chàng lại lẩn thẩn đoán rằng chắc y hiểu lầm chàng nên mới ra nông nổi, trong lòng buồn bực chàng rẽ lối khác đi luôn.

Trên đường bình an vô sự.

Một ngày nọ Dương Hoa đã tiến vào địa giới của sơn khu Sài Đạt Mộc.

Vùng này là vùng biên giới cực bắc giữa Trung Hoa và Tây Tạng, thị trấn ở miền biên viễn này rất nhỏ tên gọi là "Bình An tập" có một ngôi chợ đúng như người địa phương ở đây nói là "bé bằng đầu mút". Nhưng chính nơi đây là con đường yết hầu mà bất cứ ai muốn sang Tây Tạng hay từ Tây Tạng sang phải đi qua đây.

Ở đây cứ năm ngày một lần dân địa phương trong núi mang thổ sản ra chợ bán hoặc đổi lấy những vật phẩm thường dùng. Chung quanh ngôi chợ nhỏ có khoảng chừng gần trăm ngôi nhà nghèo nàn, phần lớn là hiệu buôn chỉ có một nhà làm khách điểm.

Nếu đi qua khu chợ nhỏ là đã đến vùng rừng núi rất khó tìm được một bóng nhà cửa nên Dương Hoa mua một số lương khô đầy đủ rồi tìm đến khách điểm. Lúc bấy giờ trời đang giữa sáng và tối, bên ngoài khách điểm là chuồng ngựa sữa soạn đóng cửa, một chú bé vừa cho ngựa ăn uống vội vã bước ra, bỗng nhiên Dương Hoa nghe một tiếng hí rất quen thuộc, lòng chàng máy động, liền ngó vào khe cửa, chàng nhìn thoáng thấy một con ngựa sắc trắng tiếc rằng bóng tối mờ mờ nên mắt không nhìn được rõ ràng cho lắm. Kim Bích Y cũng cười con ngựa sắc trắng như con ngựa chàng vừa nhìn thấy nhưng không được quan sát kỹ nên chàng không dám đoán quyết. Nhân chú bé chặn ngựa ở đó, chàng ước hỏi:

- Khách điểm hôm nay đông chứ?

Chú đáp:

- Vùng này dân cứ thưa thớt mấy hôm nay chẳng có ma nào đến trọ, hôm nay may mắn có hai người, khách quan có trọ không?

- Tôi sợ không có phòng trống.

- Hừ, cần mười phòng cũng có nữa. Mời vào.

Dương Hoa hỏi thêm:

- Hai khách nhân già hay trẻ, chắc ở ngoài biên cương qua đây?

Chú bé liếc chàng, dăm dăng:

- Tôi không thời giờ, không để ý đến các khách trọ bao nhiêu tuổi và ở đâu tới, nhưng có thoáng thấy có một người có râu, một người không râu, đại khái đều lớn tuổi hơn ngài cả. Mà ngài hỏi tuổi tác người ta làm chi?

Chàng cười gượng:

- Tùy tiện hỏi vậy thôi chứ không có gì quan hệ.

Chàng đã hơi có kinh nghiệm từ khi đến vùng này nên thấy chú bé có vẻ hoài nghi chàng liền thầm tự nhủ "không nên hỏi nhiều quá không có lợi".

Vừa lúc ấy chủ nhân khách điểm ra tới cửa, y hỏi liền:

- Mời khách quan vào. Xin cho biết quý tánh?

Chàng đáp:

- Tiểu sinh họ Dương.

Hỏi tiếp:

- Khách quan đi đâu vậy?

Tự nhủ nói thật không có lợi gì, chàng đáp:

- Tiểu sinh đến Ngạc Khắc Chiều Minh tìm việc độ nhật.

Chủ nhân kinh ngạc:

- Đến Ngạc Khắc Chiều Minh sao không đi đường bình lộ yên ổn hơn?

Biết mình lỡ lời, chàng đành miễn cưỡng đáp:

- Tiểu sinh nghĩ rằng sơn lộ gần hơn chứ?

- Sơn lộ gần đây nguy hiểm lắm, khách quan không biết ư?

Chàng cười lớn:

- Tiểu sinh hai bàn tay trắng, có gì mà sợ?

Chủ nhân lắc đầu, có vẻ ân cần:

- Tuy vậy cũng cần cẩn thận. Khách quan có dùng cơm tối chẳng?

Chàng đáp:

- Tiểu sinh có ăn qua ở chợ. Chỉ xin vài chung rượu cho ấm bụng trước khi ngủ.

Chủ nhân trợn mắt:

- Khách quan đang có rượu trong mình còn đòi rượu nữa làm gì?

Chàng kinh ngạc:

- Sao điểm chủ biết được?

Đáp:

- Ta nghe mùi rượu thơm nồng mũi đây này, phải chăng đó là bồ đào tửu?

Thì ra trong người chàng còn võ rượu bồ đào mang theo từ chùa Lạt Ma chưa uống hết hẳn, đúng là nghề nghiệp của một người chủ quán lâu năm.

Dương Hoa đành khen:

- Vâng, vâng, điểm chủ quán là tay có hạng, xin bái phục.

Chủ nhân nhún vai:

- Ở vùng rừng núi này làm gì có loạt bồ đào tửu quý giá như của khách quan, chắc khách quan mang ở xa đến?

- Tiểu sinh mua dọc đường.

Tuy miệng y đáp "thì ra như thế" nhưng nhìn mặt, Dương Hoa biết y không tin hẳn vào lời chàng.

Không muốn nói chuyện dây dưa, chàng xin phép nên phòng nghỉ ngơi.

Đêm càng khuya càng yên tĩnh nhưng chàng không sao ngủ được dù thân thể đã rã rời vì đường xa. Con ngựa trắng trong tàu khách điểm có phải là của Kim Bích Y hay không? Trên đời này đâu phải chỉ có một mình Bích Y là cưỡi ngựa trắng? Chắc gì đâu...

Tiếng gõ “cốc, cốc, cốc” ba tiếng từ xa xa vọng lại cho chàng biết đã vào canh ba. Mắt vẫn không sao chợp được một chút, chàng lồm cồm ngồi dậy đem vò bồ đào tửu ra độc ẩm một mình, cảm thương thân thế, chàng cao ngâm một bài đường thi của Vương Bột:

“Thành khuyết phụ tam Tần

Phong yên vọng ngũ tân

Dữ quân ly biệt ý

Đồng thị hoạn du nhân

Hải nội tồn tri kỷ

Thiên nhai nhược tử lân

Vô vi tại kỳ lộ

Nhi nữ cống triêm cân”

(Đất Tần quen nẻo kinh thành

Mịt mù khói tỏa bên gành xa trông

Từ chia tay với bạn lòng

Trăm năm rồi sẽ phiêu bồng mãi thôi

Biết đâu tri kỷ mấy người?

Chân trời góc bể xa vời hay đây?

Giữa đường ngơ ngác lạc bầu

Khiến nhi nữ cũng lệ đầy áo khăn)

Hỡi ơi, phải chi giữa nơi khách xa quê người này có Kim Bích Y bên cạnh quả là thú tuyệt, không biết bây giờ này y ở đâu?

Đang vẫn vợ suy nghĩ than thở bỗng phòng bên cạnh có tiếng thở dài rất rõ rồi tiếng một người có lẽ lớn tuổi:

- Nửa đêm canh ba làm gì mà ồn thế? Không ngủ thì để người ta ngủ với chứ!

- Lúc ấy Dương Hoa mới biết phòng sát bên cũng có người, tiếc rằng rõ ràng giọng nói không phải của Kim Bích Y mà là của một lão già. Chàng không dám làm động nửa vệt vàng lên giường nằm cố dỗ giấc ngủ, trên bàn chỉ còn tro trọi một chiếc đèn dầu cháy leo lét.

Nằm trên giường rồi chàng vẫn còn thắc mắc:

- Ngoài lão già bên cạnh đây, không biết trong khách điểm có còn ai nữa không?

Chàng le lói chút hy vọng may ra Kim Bích Y có mặt tại nơi này chẳng. Nhưng rồi lại thất vọng: "Nếu Bích Y cũng ngụ tại đây lúc này ta ngâm thơ to tiếng như thế chắc là đã nhận ra giọng ta rồi, nhưng sao lúc nào ta cũng nhớ tới y, không biết y có nhớ đến ta không?"

Trong đám chần mản chàng mang theo (chần mản của Kim Bích Y bỏ lại) chàng nghe như có mùi hương gì kỳ lạ. Đột nhiên phòng bên cạnh có tiếng động lớn, chàng tự bảo: "Lão nhân cũng khó ngủ nữa à? Lão vừa mắng ta làm ồn xong bây giờ chắc tới lão làm ồn?"

Mùi hương thêm ngào ngạt nửa như hư nửa như thực khiến chàng hơi buồn ngủ nhưng bỗng giật mình: "Không xong rồi, tại sao tự nhiên lại có mùi lạ? E rằng có kẻ xông mê hồn hương chẳng?" Chàng liền vận nội công để phòng bị trúng độc.

Qua một lúc lâu mùi hương thơm nhạt dần, dường như chỉ còn lưu lại thoang thoảng chút mùi nơi chần mản như mùi son phấn của đàn bà. Chàng nửa ngờ hư nửa ngờ thực, trong long phân vân bước xuống giường khoác áo ra ngồi ngay trước khung cửa sổ. Ngoài song một mảnh trăng tàn đã lên tới giữa trời, bên tai chỉ còn nghe tiếng côn trùng ếch nhái kêu dậy trong đêm.

Trong những tiếng côn trùng hỗn tạp ấy bỗng chàng nghe có tiếng gõ cửa phòng chàng nhè nhẹ

Dương Hoa hạ giọng rất thấp:

- Ai đó?

Bên ngoài hình như có tiếng cười nho nhỏ:

- Người không nhận ra tiếng ai sao?

Dương Hoa như muốn nhảy lên vì vui mừng, mở rộng liền cánh cửa, rõ ràng người bước vào là Kim Bích Y.

Chàng thất thanh vì mừng quá:

- Trời ơi, huynh đài ở đây thật sao?

Kim Bích Y cười tươi như hoa:

- "Hải nội tồn tri kỷ, thiên nhai nhược tỷ lân." Ta ở đối diện phòng ngươi đây thôi, ngươi không nhận ra đúng là "tỷ lân" (bên cạnh) ư?

Chàng cười:

- Đúng là kẻ bên mà như chân trời vậy!

Chợt nhớ phòng bên cạnh còn có lão già, liền hạ giọng nhỏ xuống:

- Chúng ta hãy ra ngoài nói chuyện, đừng làm kinh động giấc ngủ của người khác.

Kim Bích Y cười lạ lùng:

- Người yên tâm, lão bên cạnh sợ rằng đến trời sáng còn chưa dậy nổi đó!

Dương Hoa tỉnh ngộ:

- Thảo nào đệ nghĩ thấy mùi thơm, có phải do huynh xông mê hương?

- Mùi hương của ta không phải là loại tầm thường. Chính là An Túc hương của xứ Ba Tư. Mê hương khác rất hại cho cơ thể nhưng An Túc hương lại là loại dược liệu có thể ngủ say mà không hại gì cả.

- Nếu biết trước là An Túc hương, tiểu đệ không thèm vận công kháng độc làm gì.

Kim Bích Y cười xòa:

- Nếu người không vận công bây giờ đã ngủ như chết rồi, làm sao chúng ta có thể gặp người được?

Nghe Bích Y nói hai chữ "chúng ta", Dương Hoa hốt nhiên tỉnh ngộ, tức thời hiểu rõ mọi chuyện, hỏi liền:

- Thế ra điểm chủ cũng là người của huynh đài sao?

- Đúng vậy, y chính là một đầu mục của nghĩa quân, khi người vừa đến đây y đã nghi ngờ, ta phải nói rõ người là bằng hữu của ta, y mới an tâm đó.

- Thật không thể ngờ lại gặp huynh đài ở đây.

Chàng chỉ đám chăn trên giường, hơi ngượng:

- Tiểu đệ mượn chăn của huynh đài một đêm, nay xin trả lại.

Mặt Kim Bích Y ứng đỏ:

- May mà người dùng tạm chứ nếu người khác, ta không thèm nhận lại đâu.

Dương Hoa không hiểu tại sao mặt Kim Bích Y lại đỏ ứng như vậy, chàng hỏi qua chuyện khác:

- Tiểu đệ chỉ kinh ngạc đêm hôm đó tại sao huynh đài lại gấp chạy đến độ bỏ quên cả chăn màn?

- Đêm hôm đó, ta không chạy gấp không được. Nhưng ta cũng biết người đó đã đến là ba tên tay sai kia cũng không thể không chạy, người đó với người có gặp nhau chưa?

- Chẳng những gặp rồi mà còn đánh nhau một trận. Người đó là ai vậy?

Kim Bích Y hỏi lại:

- Kiếm pháp của y như thế nào?

- Cực kỳ cao minh. Thực ra đệ chưa đáng là đối thủ của y đâu, chỉ có chút may mắn nên hơn y một chiêu, chính vì vậy mà y giận tiểu đệ bỏ đi mất...

- Như vậy mà người không đoán ra được y là ai sao?

- Ba tên tay sai nói y là con trai của Kim Trục Lưu, không biết là thật hay giả?

- Kiếm pháp là thật thì người làm sao giả được? Y là Kim Bích Sơn, chính là con trai của Kim đại hiệp, học trò của Giang Hải Thiên đại hiệp đó.

Dương Hoa nghe Bích Y xác định trong lòng nửa sợ nửa mừng. Sợ vì chàng rất sùng bái Kim Trục Lưu nay lại hồ đồ kết oán với con trai của chính người mình sùng bái, còn mừng vì chính chàng nghiễm nhiên đánh hạ được con trai của người gọi là "Thiên hạ đệ nhất kiếm khách" so với lần đánh bại "thái sư thúc" Động Minh Tử, lần này chàng có phần thú vị hơn, chàng tự nghĩ: "Nếu ta biết trước y là con trai của Kim Trục Lưu tất sinh lòng sợ hãi, chưa chắc áp đảo được y".

Kim Bích Y hỏi tiếp:

- Sao người đứng ngây người ra vậy?

Dương Hoa ấp úng:

- Có một điểm khiến tiểu đệ còn phân vân... Tiểu đệ không hiểu tại sao huynh đài lại sợ y đến như vậy? Y tên Kim Bích Sơn, huynh đài tên Kim Bích Y, tựa hồ... tựa hồ...

Kim Bích Y hạ giọng:

- Đến lúc này ta cũng chẳng cần giấu người làm gì, người đoán không sai đâu, chúng ta chính là anh em cùng một mẹ đấy.

Chàng hoảng hốt:

- Anh em ruột ư?

Xưa nay chàng chỉ nghĩ họ là anh em chú bác, vì có nghe Kim Trục Lưu chỉ có một đứa con.

Kim Bích Y dường như biết điều thắc mắc của chàng nên cười tươi như hoa:

- Ngươi, ngươi hãy quay mặt vào tường đi...
- Vào tường ư? Để làm gì?
- Cứ nghe lời ta đi rồi biết, đừng hỏi nữa...

Dương Hoa lúng túng đành làm theo lời Kim Bích Y. Một lúc sau khi nghe Bích Y nói: "Quay trở lại", chàng vội vã xoay thân.

Trước mắt chàng không còn thấy Kim Bích Y đâu nữa mà chỉ thấy một nàng con gái mi thanh mục tú, gương mặt điểm lệ nụ cười như hoa nở, sóng mắt tựa hồ thu, đúng là trang tuyệt sắc giai nhân, dưới chân nàng là bộ quần áo giả trai của Kim Bích Y vừa mặc lúc nãy.

Dương Hoa cứ ngây mặt tròn mắt không biết ăn nói làm sao. Kim Bích Y lúc ấy mới uyển chuyển lại gần chàng, má nàng đỏ ửng:

- Ngươi... ngươi đã rõ chưa? Y chính là ca ca của ta... ta là muội muội của y.

Trong một khoảnh khắc, bao nhiêu chuyện rắc rối Dương Hoa đã hiểu rõ cả.

Tại làm sao nàng lại sợ hãi khi phải ngủ ngoài trời sương giữa rừng với chàng? Tại sao mặt nàng cứ hay ửng đỏ? Tất cả, tất cả chàng đã hiểu rõ: chỉ vì nàng chính là nữ tử chứ không phải là nam nhân. Chàng cũng hiểu luôn tại sao Kim Bích Sơn mới gặp chàng lần đầu đã mắng chàng là "khinh bạc vô hạnh" chỉ vì y là anh trai của Kim Bích Y.

- A! Chết rồi!

Chàng hoảng hốt kêu lớn lên vì vừa nghĩ ra một ý: "Kim Bích Sơn nhất định đã hiểu lầm ta và muội muội của y làm chuyện bậy bạ với nhau rồi, vì chính mắt y đang lúc ấy thấy ta ở trong lòng của Kim Bích Y chui ra!"

Kim Bích Y hỏi:

- Ca ca ta với ngươi có chuyện gì không?

Kim Bích Sơn vừa gặp chàng đã mắng như tát nước vào mặt, có kịp nói câu nào tử tế đâu? Chàng gượng gạo:

- Chẳng nói gì cả, lệnh huynh đuổi bọn ba người kia đi rồi chẳng cần biết lai lịch của tiểu đệ thế nào đã xông vào bắt đầu kiểm, chắc lệnh huynh hiểu lầm tiểu đệ gì chẳng?

Kim Bích Y cười bên lên:

- Chắc cũng giống như khi ta ở Tiểu Kim Xuyên hiểu lầm ngươi chứ gì?

Thật ra sự hiểu lầm kia với sự hiểu lầm nọ hoàn toàn khác nhau nhưng Dương Hoa không biết giải thích ra sao đành đứng chết trân. Kim Bích Y bảo:

- Chắc thế nào người cũng đụng chạm gì đó tới ca ca ta rồi, có phải không?

Chàng đau khổ đáp:

- Tiểu đệ hoàn toàn đâu có dám đụng chạm tới lệnh huynh.

Rồi miễn cưỡng nói tiếp:

- Anh cũng như cha, có lẽ lệnh huynh khó tính lắm?

Kim Bích Y cười đáp:

- Người lầm rồi, ca ca ta với gia gia chẳng giống nhau chút nào mà lại giống tính sư phụ, dĩ nhiên đó là ta nói về tâm tánh. Ta cũng không sợ ca ca đâu. Tại người chưa biết đó, tính ca ca rất ưa dạy dỗ người khác.

Dương Hoa khổ thầm trong bụng: "Sao lại không biết, chính ta đã bị y chỉ giáo rồi".

Kim Bích Y tự nhiên cười nhỏ một mình rồi tiếp tục:

- Nói cho cùng ta với ca ca cũng từ một nguồn gốc, ca ca ta tuy "khó khăn" không đúng nhưng lại rất "cổ hủ" như sư phụ của y vậy. Người biết sư phụ của y là ai không?

Dương Hoa cũng có phong phanh biết chuyện Kim Trục Lưu và Giang Hải Thiên đổi con cho nhau để dạy dỗ nhưng không ngờ Kim Bích Y lại mang bí mật gia đình ra kể cho chàng nghe nên chàng không xem lời nào, mặc cho nàng kể:

- Người sư bá ta là Giang Hải Thiên, nổi tiếng trong giới giang hồ trước thân phụ ta từ hơn mười năm trước, người có nghe tên không?

Chàng gật đầu:

- Lệnh sư bá nổi tiếng nội công thiên hạ đệ nhất, còn lệnh tôn nổi tiếng kiếm pháp thiên hạ đệ nhất, trong giới võ lâm ai mà không biết tên?

- "Thiên hạ đệ nhất", chắc gì đúng đâu?

Rồi nàng tự tiếp tục:

- Sư tổ của ta mới đáng gọi là "Thiên hạ đệ nhất" nhưng lão nhân gia đã ra hải ngoại rồi, người trong võ lâm có kể cho rằng lão nhân gia đã chết. Kỳ thực lão nhân gia vẫn còn sống. Ta lặp lại, trừ lão sư tổ của ta ra, chính người là "thiên hạ đệ nhất" đó.

Chàng hoảng kinh từ chối:

- Tiểu đệ đầu dám so sánh cùng lệnh tôn và lệnh sư bá?

Kim Bích Y vẫn cười rất tươi:

- Đương nhiên hiện nay thì ngươi chưa hơn họ được, chỉ nói riêng về kiếm thôi ngươi cũng chưa hơn phụ thân ta được đâu. Nhưng thôi, ta hãy quay về chuyện của ta đi, ta nói đến chỗ nào rồi nhỉ?

- Nói đến chỗ đại hiệp Giang Hải Thiên.

- Giang sư bá có hai người con, trưởng tên là Giang Thượng Phong, thứ tên là Giang Thượng Vân. Giang đại ca so tuổi với anh em ta lớn hơn nhiều, ước độ trên ba mươi gì đó, đã sớm nổi danh trên giới giang hồ tương đương với người sư huynh trưởng môn nhân là Diệp Mộ Hoa, chính là đồ đệ của sư bá và cũng là lãnh tụ nghĩa quân ở vùng Xuyên Tây, còn Giang nhị ca tuổi cũng bằng ca ca của ta, năm nay vừa hai mươi, hai người từ khi còn nhỏ đã chơi đùa với nhau chẳng khác gì anh em ruột vậy.

Giang sư bá và thân phụ ta bắt chước người xưa đổi con cho nhau để dạy dỗ. Giang nhị ca bái thân phụ ta làm sư phụ còn ca ca ta biến thành đệ tử của sư bá. Giang sư bá có người vợ tên là Cốc Trung Liên trước đây là nghĩa nữ của trưởng môn phái Manh Sơn Cốc Chi Hoa. Mười năm trước Cốc Chi Hoa chết, các môn nhân đều muốn tôn Cốc Trung Liên lên làm trưởng môn, Cốc Trung Liên không thể chối từ, đành phải nhận lời.

Hai gia đình chúng ta vốn ở sát vách nhà nhau nhưng từ khi Cốc Trung Liên lên làm trưởng môn Manh Sơn Phái, cả nhà phải dời đến Manh Sơn chỉ để lại một mình Giang nhị ca ở lại nhà ta, còn ca ca ta theo sư phụ đến Manh Sơn, có khi cả năm không có dịp về thăm nhà, tính tình từ đó càng lúc càng giống sư phụ, không còn giống gia gia ta nữa.

Dương Hoa cười chen vào:

- Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Tính tình con người bản lai là do trời sinh. Giang đại hiệp tài cao đức rộng, có thể nói là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm. Lệnh huynh giống người thì càng quý chứ sao?

Kim Bích Y cười đáp:

- Ca ca chẳng giống ta chút nào, mới có hai mươi tuổi đầu mà tính lại chẳng khác gì ông lão, đến Giang sư bá cũng phải nể nang ư đó. Còn ta, ta lại giống tính gia gia ta, má má ta vẫn thường đùa rằng: gia gia ta chỉ có một con gái thôi, còn ca ca ta đã biến thành con ruột của Giang sư bá mất rồi!

Nói đến đây, Bích Y bẽn lễn cười mà rằng:

- Dương đại ca, đại ca cũng có nhiều điểm giống thân phụ ta lắm!

Chàng hơi đỏ mặt:

- Thật thế ư? Gia gia tính tình ra sao?

- Giang sư bá tính người nghiêm cẩn, đến cười cũng không dám còn gia gia ta thì trái lại rất vui vẻ ôn hòa ai cũng thích kết bạn. Người lại còn hay đùa giỡn, chuyện quan trọng đến mấy cũng coi như không và đều cho là chuyện đùa...

Chàng đáp:

- Cười cợt mà điều khiển được tất cả, ta đâu dám có bản lĩnh ấy...

Bích Y vẫn cười như hoa:

- Thì ta đâu nói người giống hoàn toàn đâu, nhưng về điểm đối với người thì ôn hòa, khiến người cảm động dễ gần là giống hệt. Người thích uống rượu, gia gia ta cũng thích. Không giấu gì người, ta cũng biết uống chút ít nhưng về tử lượng thì xa gia gia đến vạn dặm.

Dương Hoa giả như giận lắm:

- Thế ra lời nói không biết uống rượu chỉ là lừa ta? Được lắm, bây giờ ta phải bắt nàng chịu phạt bằng cách uống cùng ta!

- Chẳng phải đã mấy ngày nay người uống hết sạch rượu rồi sao?

- Té ra hôm trước miệng nói không biết uống nhưng thèm lắm chứ gì? Ta mà biết trước vậy, ta đã đề ra đồ vào miệng rồi!

Kim Bích Y vùng vằng:

- Đừng nói nhảm, làm sao người biết ta thích uống?

Thấy nàng có vẻ giận dữ, chàng không dám đùa nữa, vội vàng xuống giọng:

- Không nói nhảm thì nói thực đây: lúc nào ta cũng nhớ đến nàng, không biết nàng có nhớ đến ta chút nào không?

Bích Y đỏ gay mặt:

- Vẫn là nói nhảm. Được rồi, lại gần đây.

- Lại gần làm chi?

- Uống rượu chứ làm chi.

Dương Hoa cầm vò rượu đưa cho nàng, đùa rằng:

- Có một câu tục thoại nói rằng: dâng rượu mà không uống hết tất bị uống phạt đó.
- Người định chọc ta chứ gì? Coi chừng ta phạt uống đó.

Nói xong câu ấy, bất giác nàng chợt nhận ra đã tiết lộ bí mật của lòng nàng. Rượu vừa qua môi, mặt nàng đã đỏ bừng lên. Chàng cũng cầm lấy vò rượu:

- Tốt lắm, chúng ta cùng uống chơi với nhau.

Uống qua một tuần rượu cả hai đều thấy thân thể nóng bừng, trong người rất sảng khoái không còn gì hơn nữa, thái độ đối với nhau hết sức tự nhiên. Kim Bích Y mặt hoa bừng bừng, còn Dương Hoa có cảm giác飘飘 hốt hốt, không biết do rượu say hay do lòng say.

Giọng Bích Y nhẹ như hơi thở:

- Ngày trước ta không yên tâm uống rượu cùng người, hiện tại thì rất yên tâm.
- Vì sao vậy?
- Vì ta biết chắc người là một chính nhân quân tử.
- Ca ca của nàng cũng là một chính nhân quân tử, sao nàng lại không thích?
- Cái gì "thái quá" thì "bất cập", chính nhân quân tử cũng có nhiều loại khác nhau. Như gia gia của ta, tuy ông chỉ thích du hí nhân gian nhưng vẫn là một chính nhân quân tử. Ta không thích ca ca của ta chính vì y là một loại "thái quá chính nhân quân tử".

Hốt nhiên Dương Hoa hỏi:

- Thế còn Giang sư huynh tính tình giống ai?

Lời đã lỡ thốt ra, Dương Ha mới thấy mình hỏi đường đột quá: "Vì sao mình lại quan tâm tới sư huynh của nàng?"

Kim Bích Y nghĩ một chút rồi nói:

- Thật khó nói, Giang sư huynh tính tình tựa hồ nửa giống gia gia của y, nửa lại giống gia gia của ta. Ta rất kính trọng y, thuở còn trẻ vẫn đùa chơi với y. Theo ta thấy, tính tình y có phần giống ca ca ta!

- Vậy thì lệnh tôn chắc cũng thích y lắm?

- Gia gia ta chỉ truyền kiếm pháp cho Giang sư huynh chứ không truyền cho ta khiến đôi khi ta cũng có phần hơi ganh tỵ.

Dương Hoa nghe nói im lặng không dám đáp lại lời nào. Kim Bích Y khẽ hắng giọng hỏi:

- Người cũng có phần ganh tị ư nữa sao?

Lời thốt ra, nàng đã ửng đỏ mặt, lòng than thầm: "Ta sao lại hỏi hồ đồ như vậy?" rồi vội vã tiếp liền:

- Thực ra thì kiếm pháp của người đã cực kỳ cao minh, trong làng võ học danh gia người không nên ganh tị ai cả.

Lời giải thích của nàng để tránh cho chàng khỏi hiểu lầm nhưng thực ra chỉ để lộ rõ thêm tình cảm thật của nàng thôi.

Dương Hoa bình tĩnh đáp:

- Nàng cho ta là người hẹp lượng đến thế sao? Đã là nhân vật hiệp nghĩa thì bản lãnh càng cao càng tốt, hà huống sư huynh của nàng lại là con trai của Giang đại hiệp, kiếm pháp của ư càng cao minh, ta càng mừng chứ có sao?

Bích Y bĩu môi:

- Người bảo người không hẹp lượng mà ta mới đùa giỡn có một câu mà người đã có vẻ giận rồi! Hừ, nếu biết thế ta không thêm nói nữa.

Thấy nàng phụng phịu, Dương Hoa chỉ sợ nàng giận nhưng nàng vẫn kể như thường:

- Ta không sử dụng được kiếm pháp là vị gia gia không dạy ta, nhưng ta thấy trong các loại vũ khí, học kiếm là khó nhất. Tự xét tư chất và công lực không thể học kiếm đến trình độ thượng thừa nên ta đành theo má má ta học nhuyễn tiên.

Nguyên mẹ của Kim Bích Y là Sử Hồng Anh tinh luyện nhuyễn tiên, xưng là "Thần Tiên Nữ Hiệp". Hai mươi năm trước người vợ của Quan Đông Đại Hiệp Uất Trì Quỳnh biệt hiệu Thiên Thủ Quan Âm Kỳ Thánh Nhân điều luyện ám khí khinh công, nhuyễn tiên tam tuyệt chiêu danh trấn giang hồ. Lúc ấy Sử Hồng Anh vừa mới xuất đạo đã cùng với Thiên Thủ Quan Âm tỷ thí nhuyễn tiên tương đương chứ không chịu kém. Hai mươi năm sau, võ lâm giới đều phải công nhận về nhuyễn tiên, mẹ của Kim Bích Y là thiên hạ vô địch.

Dương Hoa đỡ lời:

- Luyện võ công đến cảnh giới tối cao thì dù luyện nhuyễn tiên hay luyện kiếm thuật đều như nhau cả.

Kim Bích Y cười mỉm:

- Tiết lộ cho người chút bí mật, kỳ thực nhuyễn tiên pháp ta cũng chưa luyện thành đâu. Gia gia và má má ta đâu có ung cho ta xuất thế, lần này là lần đầu ta lên trốn ra khỏi nhà đó.

- Thảo nào nương tử lại sợ gặp ca ca.

Tuy nói vậy nhưng trong bụng chàng cũng không tin hẳn vào lời của Bích Y nhưng cũng không muốn hỏi vì sao lại phải trốn đi?

Kim Bích Y vẫn hồn nhiên kể:

- Nhưng ta có đi đến đâu mà ngại? Ta chỉ muốn đến chỗ nghĩa quân của thúc thúc và bá bá ta thôi, chắc gia gia cũng không giận ta đâu. Dương đại ca, đại ca đừng lo lắng, đại ca cùng ca ca ta hiểu lẫn nhau, ta sẽ có lúc giải thích cho tỏ tường. Kiếm pháp thuật hảo như đại ca nếu gặp được gia gia ta, người sẽ hứng thú lắm đấy!

Đang nói chuyện đến đây bỗng nghe có tiếng cười nhạt "ha, ha, ha" ba tiếng và tiếng nói:

- Đồ gái hư lên lút vào phòng tình nhân! Hừ, con gái của Kim Trục Lưu mà sa đọa đến thế ư? Không ai biết dạy con gái nữa ư?

Kim Bích Y mặt mũi đỏ bừng mắng lại:

- Lão đầu! Ăn nói hồ đồ đừng trách ta bất kính!

Lão già vẫn cười ha hả

- Nữ yêu, ta nhìn rõ ràng việc mi vào phòng trai, không nắn nỉ ta còn đe dọa nữa à? Ta sẽ thay gia gia mi dạy cho mi bài học. Hừ, ta hỏi mi, ta nói sai ở điểm nào?

Kim Bích Y vừa giận vừa thẹn gọi Dương Hoa:

- Dương đại ca, người đứng nghe những lời nhăng cuội ấy mà chịu được à? Sao không ra tống cổ lão già ấy đi, hay còn đợi người ta sỉ nhục thêm nữa?

Chàng nói nhỏ:

- Cứ nghe khẩu khí vừa rồi, có lẽ lão là bạn của gia gia nàng lắm chứ?

Bích Y giãy nảy:

- Sao mà dễ tin người đến vậy? Như quả thật lão là bạn của gia gia, sao ta không biết? Hừ, lão nhất định là một tên lão lếu, nếu người không đuổi lão đi, ta sẽ ra giết chết lão đó.

Dương Hoa vội nói:

- Nàng đừng vội vã, để ta đuổi lão đi cho!

Lão già lại cười lớn:

- Một đứa đòi giết lão, một đứa đòi đuổi lão. Ha ha, thật là đồ không biết trời cao đất dày là gì. Xú tiểu tử, mau ra đây cho ta xem có bao nhiêu bản lãnh đòi làm con rể nhà họ Kim có được không?

Dương Hoa không thể nhịn được nữa, chàng phóng ra ngoài cửa, chỉ thấy ngoài sân đứng sừng sững một lão già râu mép loăn xoăn mặt mũi đỏ gay, tướng mạo rất thô ráp nhưng nhân thần uy mãnh, ước chừng năm sáu chục tuổi chi đó.

Dương Hoa mở lời:

- Lão tiền sinh, xin đừng ăn nói hồ đồ, ta và Kim cô nương quang minh chính đại...

Chưa dứt lời, lão râu quăn đã cười khằng khặc:

- Cái gì là quang minh chính đại? Ta nhìn thấy rõ ràng tiểu tử ôm ấp ve vuốt con gái người ta, té ra là con gái của Kim đại hiệp... không biết ngươi dùng thủ đoạn nào mà dụ dỗ được thế.

Câu nói ấy như một mũi tên tẩm độc khiến lòng tự ái của chàng bị thương tổn không thể không rút kiếm ra liền:

- Ngươi còn ăn nói bậy bạ thì... thì... ta...

Kiểm theo tay phát ra chém rụng mấy cành lá rườm rà của một cây cổ thụ lớn mọc giữa sân, chàng giận muốn ăn tươi nuốt sống lão nhân nhưng chưa vội ra chiêu quyết tử vội, chỉ mong lão chạy cho mau. Nhưng lão dường như không cần biết, vẫn cười cợt khen ngợi:

- Té ra tiểu tử xuất kiếm mau thật. Thế kiếm vừa rồi quả là khác thường đó. Để ta coi bản lãnh của ngươi được bao nhiêu, này tiểu tử, nếu ngươi tiếp được ta ba chiêu, ta sẽ rút lại lời vừa mắng ngươi là "ôm ấp ve vuốt con gái nhà người ta" chịu không?

Lão vừa nói đến mấy chữ "ôm ấp ve vuốt" bỗng có ánh kiếm lập lòe về phía Dương Hoa, thì ra lão cũng sử dụng "khoái đao".

Thế đao vừa mau lẹ vừa cương mãnh so sánh với "khoái đao" của chàng sợ rằng còn mau hơn một chớp mắt, chàng hoảng hốt lập tức biết rằng mình đang đối đầu với một cao thủ bậc nhất.

Chỉ nghe một tiếng "choang" rất lớn rồi sau đó dư thanh của nó cứ ngân lên kéo dài mãi, hổ khẩu của chàng chấn động, trường kiếm cơ hồ như muốn rời khỏi tay, chàng vội di

chuyển phương vị, kiếm phong tùy thế chuyển mình triển khai theo chiều số Diệp Thúy Phù Thanh chuyển thành Vô Danh Kiếm Pháp.

Lão đối thủ là một tay đại hành gia, tuy chưa hề biết Vô Danh Kiếm Pháp có sự ảo diệu đến đâu nhưng nhìn thấy chiêu của chàng trong hư có thực không dám dùng đao đương đầu, chớp nhoáng nghiêng đao xuống chém vệt qua hướng vai trái của chàng. Đao từ chính diện bỗng đổi hướng vệt qua trái, lão đỉnh ninh chàng không thể nào tránh kịp. Ai ngờ thân ảnh của chàng còn mau lẹ hơn đao, chớp mắt đao của lão chỉ chém vào khoảng không.

Dương Hoa cấp tốc biến chiêu, xoẹt xoẹt kiếm đâm toàn vào những phương vị lão bất ngờ, lấy tấn công hóa giải các thế tấn công của đối thủ khiến lão phải buột miệng khen "Hảo kiếm pháp!" Trong vòng mười năm trở lại đây, "khoái đao" của lão chưa hề gặp đối thủ đột nhiên hôm nay gặp kỳ phùng địch thủ, hào khí của lão bốc lên ngùn ngụt, lão thích ý liền tiếp triển khai toàn thế tấn công, đao được vận lực vào phát ra mau lẹ như gió, công thế thực như trường giang đại hải cuộn cuộn đổ xuống, bất giác quên cả lời mình vừa thách chàng "chỉ ba chiêu thôi".

Công lực của lão đã cao, đao pháp lại cực kỳ mau lẹ, nhưng kiếm pháp của Dương Hoa cũng không chịu kém, trong chớp mắt đã biến chiêu trăm lần rất kỳ ảo nhưng cũng chưa thể thắng được đối phương. Cả hai đều e dè lẫn nhau, tuy lão già có hơi chiếm thượng phong hơn một chút nhưng cũng khó mà thắng được Dương Hoa.

Lão đột nhiên xuất chiêu Dạ Chiến Bát Phương đao quang tỏa ra tứ diện buộc Dương Hoa phải lùi lại hai bước, lão thắng thốt kêu lên:

- Người có phải là đồ đệ của Mạnh Nguyên Siêu?

Dương Hoa nổi giận:

- Mạnh Nguyên Siêu là cái quái gì mà ta phải gọi là sư phụ? Ta... ta...

Chàng chợt nhớ hà tất phải kê khai rõ ràng về mối thù giữa chàng và Mạnh Nguyên Siêu cho một lão già gặp giữa đường nghe, liền quét kiếm tới liền một lúc ba chiêu.

Lão già quát lớn:

- Tiểu tử này thật là ngông cuồng quá lắm

Nhưng trong bụng rất phân vân: "Kiếm pháp của tiểu tử này tuy có vẻ thoát thai từ Mạnh gia đao pháp nhưng Mạnh gia đao pháp đâu có quái như thế? Rõ ràng hình như y dùng nhiều môn phái kiếm pháp vào một để tự thành một môn phái khác, đến Mạnh Nguyên

Siêu cũng chưa chắc thắng y được huống gì là sư phụ của y? Quái lạ thật, tiểu tử niên kỷ còn nhỏ thế mà võ công sao đã cao đến thế?

Kim Bích Y đứng bên ngoài thấy đã quá lâu mà vẫn chưa thể phân thắng bại, liền cười lạnh lùng:

- Thật không biết hổ thẹn, tự xưng là trưởng bối mà ăn nói không biết giữ lời, đã hẹn chỉ cần tiếp đến ba chiêu, hiện tại sợ có đến ba trăm chiêu rồi!

Lão râu quăn tự nhiên tỉnh ngộ:

- Hảo tiểu tử, bây giờ hãy tiếp ba chiêu tối hậu đây!

Nói chưa hết lời đánh liền liên hoàn ba đao nhanh như điện khiến đứng bên ngoài Kim Bích Y sợ đến toát mồ hôi, chỉ nghe tiếng binh khí chạm nhau ngân lên bất tuyệt những tiếng "ư ư" đinh tai nhức óc rồi không nhìn thấy kiếm ảnh đao quang đâu nữa.

Dương Hoa thi triển thân pháp Hoàng Hạc Xung Tiều bắn thân hình lên cao, nửa chừng đang lơ lửng chàng xoay mình phiêu thân tà tà hạ xuống, còn lão râu quăn đã bắn mình lên phi lên cao quá bức tường than dài một câu nói rằng:

- Trường giang hậu lãng thôi tiền lãng, thế thượng tân nhân hoán cựu nhân (Trường giang sóng sau xô sóng trước, trên đời người mới thay người cũ) hai câu nói ấy quả không sai. Hà, người không phải chỉ là tên "ôm ấp sờ mó" gì cả, ta đã đoán sai rồi. Ôi tính lại thì đến chén rượu của nhà họ Giang ta cũng không uống được nữa.

Nói xong câu cuối cùng ấy, thanh âm nhỏ dần, nhìn ra lão đã đi xa có đến cả dặm.

Kim Bích Y đỏ gay cả mặt, trong lòng hơi hoang mang vì câu nói của lão: "Sao lại có họ Giang ở đây? Chẳng lẽ lão là người do Giang sư bá sai lại đây do thám ư?"

Dương Hoa thấy lão đã đi xa mà vẫn chưa bớt sợ, ngần ngại một lúc mới nói:

- Quả là lợi hại, may mà lão chỉ đánh tối hậu ba chiêu thôi, nếu thêm ba chiêu nữa chỉ sợ ta không thoát nổi tay lão phải chạy trước.

Bỗng nhiên chàng phát giác gót chân của chàng hình như hơi khập khiễng, chàng vội vàng nhắc chân lên coi, thấy gót giày đã bị vệt đi phân nửa từ lúc nào vết đao bén vẫn còn để lại do đó hai bên chân giày một bên cao một bên thấp. Nếu như vết đao chém sâu vào chút nữa thì chàng chắc đã mất bàn chân rồi.

Dương Hoa ngây người ra một lúc rồi mới ấp úng than thở:

- Ta cứ tưởng có thể đánh ngang tay với lão, không ngờ lão còn lưu tình!

Nguyên vì lúc tiếp lão một chiêu cuối cùng chàng thấy đao đi rất mãnh liệt không còn đường nào khách phải nhảy lên cao, định từ trên không đâm kiếm xuống hóa giải đao thế của lão, cả hai đều xuất chiêu cực kỳ mau lẹ, chàng chỉ biết đao của đối phương hình như lướt qua dưới chân chàng chứ không ngờ đao đã chém vệt được gót giày và cũng không biết kiếm chàng đã đâm trúng áo của lão xuyên thành một lỗ nhỏ. Lão râu quăn cũng kính sợ không khác gì Dương Hoa nên vội vàng đi ngay.

Kim Bích Y người nóng rần lên, nàng nói hấp tấp:

- Dương đại ca, lão già ấy nói hồ đồ, đừng chấp làm gì!

Dương Hoa cười đau khổ:

- Lão giáo huấn ta cũng phải đó, ta thực không biết tự lượng.

Rồi tiếp:

- Vị lão tiền bối ấy bản lãnh cực kỳ cao cường, lão nói là cùng bằng hữu với lệnh tôn ta sợ rằng không sai đâu, chỉ tiếc không biết lão là ai?

Chủ nhân của khách điểm nhận thấy ồn ào lúp xúp chạy đến nơi liền nói với Kim Bích Y:

- Kim cô nương, ta... ta... nhìn dáng mạo và đao pháp của lão râu quăn, sợ rằng lão chính là Ủy Trì Quỳnh đó!

Dương Hoa hỏi

- Ủy Trì Quỳnh là ai?

Điểm chủ trừng mắt:

- Quan Đông đại hiệp Ủy Trì Quỳnh mà ngươi không biết ư?

Kim Bích Y xen vào:

- Lý đại thúc, để từ từ ta nói cho Dương đại ca nghe.

Trở lại trong phòng, Dương Hoa hỏi trước:

- Ủy Trì Quỳnh hiện xưng là Quan Đông đại hiệp, tất cũng là người trong giới hiệp nghĩa rồi chứ gì?

Kim Bích Y kể:

- Xưa kia Ủy Trì Quỳnh xuất thân từ đạo tặc, khi còn trẻ tung hoành giang hồ, chuyên môn cướp đoạt của cải của bọn tham quan ô lại, sau đó kết bằng hữu với Giang sư bá mới từ

bỏ con đường hắc đạo trở thành ra xưng là “đại hiệp”, thân phụ của ta và Mạnh Nguyên Siêu so niên kỷ với lão còn kém xa và thành danh cũng sau lão rất lâu. họ đã từng liên thủ đánh với lão một trận kịch chiến sau mới kết thành bạn vong niên.

Mười năm trước đây chính bọn họ đại náo kinh thành, cướp của cải nhà quan nội tổng quản Tát Phúc Đỉnh và đánh bại Thanh Đình đệ nhất cao thủ kiêm thống lĩnh vệ lâm quân Bắc Cung Vọng, sự việc này chấn động làm uy thế của họ càng lên cao, tiếc rằng lúc ấy ta mới chỉ là cô bé năm sáu tuổi nên chỉ tưởng tượng được qua lời kể của gia gia. Nhưng sau sự việc kinh thiên động địa đó, Ủy Trì Quỳnh phải trở về Quan Đông, mười năm nay không quay trở lại Trung Nguyên nên ta chưa một lần gặp mặt người mà ở nhà vẫn gọi là “Ủy Trì Quỳnh bá bá”.

Người vợ của Ủy Trì Quỳnh cũng hết sức nổi tiếng trên giới giang hồ tên là Kỳ Thánh Nhân ngoại hiệu Thiên Thủ Quan Âm cứ theo lời truyền lại thì độc chiếm công phu ám khí và riêng về nhuần tiên pháp cũng là tay đệ nhất phi thường đến mẫu thân ta cũng phải học hỏi, công phu nhuần tiên pháp mà mẫu thân truyền lại cho ta kỳ thực ít nhiều cũng có nhiều chiêu số của Kỳ Thánh Nhân.

Nói đến đó, nàng thở dài:

- Nói một cách công bằng, đối với hai vị tiền bối này, ta cũng phải coi họ như sư phụ vậy, tiếc rằng chưa được một lần bái kiến.

Dương Hoa than thở:

- Trước đây ta đã vì không biết ắt gặp gì đụng độ với ca ca của nàng, hôm nay lại cũng vì không biết ắt gặp gì đụng độ với lão tiền bối, đều bị hai người mắng chửi cả!

Kim Bích Y cúi đầu, nói thật nhỏ:

- Chẳng qua đều là vì ta mà người bị liên lụy!

- Sợ rằng lão tiền bối đem chuyện này kể lại với lệnh tôn e còn rầy rà to!

Kim Bích Y đỏ gay mặt, giọng nói có vẻ tuyệt vọng:

- Vì chuyện này có lẽ ta chưa thể dẫn người về gặp gia gia được nữa...

Rồi quay sát vào chàng, nàng hỏi:

- Dương đại ca, người có giận ta không?

Chàng cười miễn cưỡng:

- Ta nào dám giận nàng. Nàng đã coi ta là bằng hữu, kể cho ta ít nhiều chuyện của nàng, ta rất lấy làm cảm kích. Thôi để ta đi một mình cũng được.

- Người thấy đao pháp của Úy Trì Quỳnh như thế nào?

- Đao pháp của Úy Trì Quỳnh đáng xưng là thiên hạ đệ nhất, nếu lão không hạ thủ lưu tình, e rằng ta đã thành tên què rồi!

- Cứ theo ta thấy, kiếm pháp của người cũng chẳng kém gì đao pháp họ Úy, bất quá công lực của lão có cao hơn nên lão mới thắng người, nói vậy có công bình không?

- Hoàn toàn không công bình, nàng có thiên vị với ta đó, ta khó thắng họ Úy được, nếu tái đấu lần nữa, chắc chắn ta sẽ thất bại.

Kim Bích Y chậm rãi nói:

- Vậy thì ta cũng báo cho người biết sự tình như sau: hai mươi năm trước "khoái đao" của Úy Trì Quỳnh có thể xưng là thiên hạ vô địch, nhưng hiện nay khi đã có "khoái đao" của Mạnh Nguyên Siêu tất cả giới giang hồ và cả họ Úy cũng đều phải công nhận thiên hạ vô địch không ai khác hơn họ Mạnh vậy, mà hiện nay Úy Trì Quỳnh đã lục tuần còn Mạnh Nguyên Siêu nhỏ hơn đến mười tuổi đang ở tuổi trung niên. Đao của Mạnh Nguyên Siêu đã hơn Úy Trì Quỳnh, khí lực lại hơn hẳn. Thân phụ của ta có lần luận về anh hùng trong thiên hạ với Lịch bang chủ đều nhận rằng họ Mạnh xứng đáng là "đao vương" ở đời nay. Người đã vừa thấy qua đao pháp của Úy Trì Quỳnh vậy mà chưa so kịp với Mạnh Nguyên Siêu, không biết người còn giữ ý định tìm giết Mạnh Nguyên Siêu nữa chăng?

Dương Hoa nghiêm giọng:

- Ta với Mạnh Nguyên Siêu có một món nợ với nhau không có cách gì hóa giải được, dù không đánh lại họ Mạnh ta vẫn phải tìm y để tính nợ cho xong.

Kim Bích Y rũ mắt xuống:

- Người với Mạnh Nguyên Siêu chưa hề biết nhau, vì có gì lại kết oán cừu đến như thế?

- Xin lượng thứ cho ta không thể nói nguyên nhân cùng nàng. Ngày sau hy vọng sẽ có dịp bày tỏ. Nếu ta không giết được y thì y cũng phải nói rõ sự tình chuyện gần hai mươi năm trước, bằng không ta sẽ chết dưới đao của y.

Bích Y thấy chàng quá kiên quyết không dám vặn hỏi nữa, buồn bã mà rằng:

- Được rồi, ta sẽ không dám ngăn cản người nữa, ta sẽ đi trước đây.

Dương Hoa đáp nhỏ:

- Vàng, nương tử đi.

Bích Y cười miễn cưỡng:

- Thôi đừng buồn nữa, ta tặng ngươi vật này.

Bèn rút trong túi ra một bức địa đồ, nói tiếp:

- Dương đại ca, ngươi đã làm hướng đạo cho ta một đoạn đường, ta không thể không trả ơn được, chỉ có tấm địa đồ này sẽ thay ta hướng đạo cho ngươi. Ngươi cứ theo chỉ dẫn trong tấm địa đồ này mà tìm nghĩa quân.

Dương Hoa nhận lấy địa đồ, té ra nàng đã chuẩn bị kỹ lưỡng từ bao giờ? Tuy đã nói lời từ giả nhưng Bích Y dường như lưu luyến không nỡ ra đi, dùng dằng một lát nàng nói:

- Ta có con bạch mã tặng ngươi, hãy bảo Lý thúc thúc dẫn ra cho.

"Lý đại thúc" chính là chủ nhân khách điếm.

Dương Hoa từ chối:

- Ta không cần cưỡi ngựa, vả chăng ngựa này do ta và nàng cùng nhau đoạt được. Nàng cứ sử dụng.

Kim Bích Y nửa đi nửa dừng, đã ra đến cửa còn quay lại:

- Dương đại ca, không giận ta chứ?

- Người ta biết nhau là quý ở tấm lòng, ta biết nàng đã coi ta như là bạn bè chân chính, ta làm sao giận nàng được? Ta chỉ mong ước chỉ vài ngày tới nữa chúng ta lại có cơ hội gặp nhau.

Nàng buồn bã:

- Ta không mong gặp Ủy Trì Quỳnh. Sau sự việc ở Tiểu Kim Xuyên, ta cũng không mong gặp Lãnh bá bá tuy vậy ta cũng rất mong chúng ta còn gặp nhau.

Dương Hoa vội hỏi theo:

- Nàng quay về nhà chứ?

- Ta chưa biết đi đâu. Chắc chắn sẽ trở về nhà nhưng chưa phải bây giờ.

Chàng đau khổ:

- Vậy thì bao giờ chúng ta mới gặp lại?

Nàng cười nhẹ nhàng:

- Người có lúc bi hoan ly hợp, trăng có lúc tròn khuyết, xưa nay có việc gì toàn vẹn được, hà có phải hên hò?

Dáng vẻ cố làm ra vẻ khoáng đạt, thực ra lòng nàng rất đau đớn chẳng khác gì Dương Hoa.

Ngựa đã hí vang ngoài cổng khách điếm, vó đạp dồn dập và chỉ trong thoáng chốc còn trơ lại một mình chàng phân vân tưởng tiếc: "Ồ, người có lúc bi hoan ly hợp, trăng có lúc tròn khuyết" hai câu ấy đã qua biết bao nhiêu đời rồi mà sao vẫn còn giá trị của nó.

Chàng tự nhiên tỉnh táo trở lại, thở dài một tiếng:

- Thôi ta cũng phải lên đường thôi chứ!

- o O o -